

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 5/05**

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 30. новембра 2005. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, свима. Отварам заседање у предмету у коме је Тужилаштво за ратне злочине, под бројем КТРЗ бр.17/04 од 12.08.2005. године подигло оптужницу против Грујић Бранка, Поповић Бранка, Вучковић Душка, Славковић Драгана, Кораћ Ивана, Филиповић Сенише и Драгићевић Драгутина, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142. став 1 Кривичног закона СФРЈ. Састав већа ћемо сада објавити, значи, председник већа – судија Татјана Вуковић и чланови већа – судија Оливера Анђелковић и судија Веско Крстајић. Да ли имате некаквих примедби у односу на састав већа? Немате? Добро. Хвала. Да констатујемо сада ко је присутан.

Председник већа отвара заседање, објављује предмет главног претреса и састав већа, на који странке немају примедбе.

Констатује се да су на главни претрес приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, пуномоћник оштећених, адв. Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић, окривљени Грујић Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли бисте се огласили да само видимо. Ја бих замолила да седнете овако како је у оптужници, када будемо сада прозивали.

Грујић Бранко са браниоцем, адвокатом Владимиром Петровићем, Поповић Бранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте?

Са својим браниоцем, адвокатом Перковић Мирославом.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ту је и Травица, по заменичком пуномоћју.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имамо овде то? Добро.

Са адвокатом Перковић Мирославом и адвокатом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Травица?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Бранислав.

Травица Браниславом, окривљени Славковић Драган са браниоцем, адвокатом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адвокат?

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ђорђевић Мирослав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мирослав Ђорђевић, добро.

Мирослав Ђорђевићем, окривљени Кораћ Иван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте?

Са браниоцем, адвокатом Ђокић Драганом, окривљени Филиповић Сениша, са својим браниоцем, адвокатом Сташевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Ви сте данас?

Са адвокатом Илијом Радуловићем и окривљени Драгићевић Драгутин, са браниоцем, адвокатом Шалић Миломиром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Петровићу, ја сам добила допис Вашег браћеника везано за ангажман, али ми смо се договорили већ на оној конференцији, везано за Ваш статус.

Констатује се да је председник већа дописом од 22.11.2005. године извештен од стране Окружног затвора у Београду да је притворено лице Вучковић Душко, од оца Милана, рођен 21.03.1963. године у Прибоју на Лиму, дана 20.11.2005. године затечен мртав у тоалету притворске јединице.

На основу чл.217. ЗКП-а,

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Обуставља се кривични поступак према окр. Вучковић Душку, услед смрти окривљеног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да неће бити жалбе на ово решење?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Изјављујем да се на донето решење о обустави поступка нећу жалити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Заменик Тужιοца за ратне злочине изјављује да се неће жалити на решење о обустави поступка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се слажете да претрес започнемо?

На сагласан предлог странака,

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

Главни претрес је јаван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сада сматрам да можемо започети.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ЗА ОПТУЖЕНЕ

Оптужени Грујић Бранко, са личним подацима као у истрази, с тим што додаје:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете Грујићу, само да проверимо, значи, Грујић Бранко. Имате ли неки надимак?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате? Отац Срећо, мајка Зора? Девојачко презиме мајке Готовац? Рођен у Поточанима, општина Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Поточари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поточари?

С тим што додаје, да је рођен у месту Поточари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођени сте 08.08.1944. године?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по народности?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Србин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србин. Држављанин?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Републике Српске и Србије и Црне Горе, и Србије и Црне Горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Станујете у?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мали Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово, Милоша Гајића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Милоша Гајића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је то пребивалиште или тренутно боравиште? А шта је ово Велики Зворник, адреса?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То имам кућу тамо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте пријављени?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пријављен сам моментално у Великом Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Великом?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Економиста, Вишу економску школу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вишу економску, где?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Београду.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београду. Ожењени, отац двоје деце?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте удовац или сте поново ожењени?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зовите како хоћете.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите ванбрачно?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Војску служили 1968. године у Сарајеву?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неки чин, нека одликовања?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Водите се у војној евиденцији? У Зворнику се водите у војној евиденцији?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ова кућа је Ваша у Зворнику?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двеста квадрата? А пекара, да ли ради?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ради.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада? Да ли се води неки други кривични поступак против Вас?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте средњу школу завршили?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Средњу школу завршио сам у Бијељини, школу ученика у привреди.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Школу ученика у привреди? Добро.

С тим што додаје да је рођен у Поточарима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте запослени?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У свом предузећу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Предузеће «Црна Гора».
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте власник предузећа?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

Да је власник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неко приватно предузеће, трговинско?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Приватно предузеће «Црна Гора».

Власник ПП «Црна Гора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, у?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Зворнику.

У Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме се бавите у предузећу?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пекарством.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је пекара?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пекара.

Ради се о пекари.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Основно занимање пекарство, уствари има и других помоћних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико зарадите месечно?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зависи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У просеку?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зависи од времена, пре је некада било добро, а сада је већ конкуренција ужасна, разумете, друга ствар, више не знам какво је стање.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пред хапшење, колико сте зарађивали месечно, у маркама?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могло се, једноставно какви у маркама, једноставно се могло одржавати да радници приме плату на време и тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико радника имате запослених?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам сада негде, ја мислим да има десетак-дванаест радника.

Има запослених дванаест радника.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зависи, не знам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико пријављујете приход месечно?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Годишње, годишње?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Годишње, добро?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Годишње, не сећам се.

Не сећа се колики му је приход, радња ради доста слабо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта још имате од имовине? Имате ову кућу, је ли тако, у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам кућу у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двеста квадрата, Ваше власништво?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пекара, да ли је то објекат који је Ваше власништво?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пекара, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има квадрата пекара?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, то је спрат куће, први спрат куће, негде око стотинак квадрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је плус ових двеста квадрата?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, ово је пекара, па горе има, један син, па други син, па ја.

Пекара се налази у приземљу породичне стамбене зграде, која има још три спрата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неко имање, плац, неке непокретности?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам очеву имовину у селу коју сам наследио, али то је врло мало земље, тако да ретко то и обрађујем и слабо идем тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли возило путничко или нешто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам, како немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам, овако, у пекари имам три возила која развозе хлеб, четири, уствари и имам неког старог «Опела», стар једно двадесет година.

Власник четири доставна возила и «Опела» старог двадесет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Сада ћемо Поповић Бранка.

Оптужени Поповић Бранко, са личним подацима као у истрази и додаје:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде код Вашег имена имамо неких недоумица. Ви имате два имена? Два презимена?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, надимак за тај локалитет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Објаснићу то у изношењу одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Значи, Ви сте Бранко Поповић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам Бранко Поповић, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Данета, мајке Десанке?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођене Гостовић. Рођени сте у Сивцу?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сивцу, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Куле, 23.03.1949. године?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви по народности?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Србин.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А држављанин сте?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Србије.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србије и Црне Горе. Добро. Где Вам је пребивалиште?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У Сомбору, Лазе Костића бр.7.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту значи живите?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта сте по занимању?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Машински техничар.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Завршили сте средњу?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Средњу техничку машинску школу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте ожењени?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Сретно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Двоје деце?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Двоје деце.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пунолетне?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Војску јесте служили?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Због болести, ослобођен сам.

С тим што додаје да је ослобођен војног рока због болести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А водите се у војној евиденцији?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате Ви у власништву?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја и жена на себи имамо један стан и на мом имену један аутомобил, десет година стар.

Власник аутомобила старог десет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запослени?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не. Остао сам без посла и у току док сам био у притвору, истекао ми је онај стаж за надокнаду на тржишту рада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радили сте раније?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Радио сам, радио, да, тридесетпет година.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Незапослен, изгубио је посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруга, да ли ради?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: У пензији је.

Супруга је у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико зарађује?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да јој је једанаест хиљада и шестстотина динара пензија.

Зарађује једанаест хиљада шестстотина динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви осуђивани?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Никада, изузев ако није оно саобраћајни прекршај.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, кривично, не прекршајно?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, никада.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки други кривични поступак против Вас?
ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема да се води. Добро, хвала.

Оптуђени Славковић Драган са личним подацима као у истрази, с тим што додаје:

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 28.05.1962. године, је ли тако?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је Ваш надимак?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Торо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Торо?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је дао тај надимак?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, када сам се ја радио, те године ми је умро прадеда.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, још од малена?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Он је чувао овце и живео у тору, каже, умро Торо, родио се Торо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац је Радоје, мајка Даница?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Даница.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даница Јокић?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рођени сте у месту Сухо Грло?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, општина Исток.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је на Косову?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте исто Србин, је ли тако?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Држављанин СЦГ?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где Ви живите?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите, где Вам је пребивалиште?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ратина, Краљево, само сам рођен доле на Косову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то село Ратина само тако, нема ништа, кућни број, улица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кућни број 92, број куће.

С тим што наводи да је кућни број 92 у селу Ратина, где живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте од школе завршили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Машински техничар, четврти степен и ишао сам у Вишу комерцијалну и напустио, нисам довршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Троје деце малолетне, је ли тако?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ожењени сте?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте запослени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

Незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте радили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Држао сам приватну фирму, док није дошла ова власт. Како је дошла ова власт, више нема ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Супруга, да ли је запослена?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

Супруга незапослена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега се издржавате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ништа, сада је жена почела да продаје ствари из куће да би преживели.

Издржавају се од повременог рада и продаје покућства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте служили војску?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када сте изашли из војске, из ког места?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Служио сам војску 1981.-1982. године у Македонији, изашао сам 20. маја 1982. године.

Војску служио 1982. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком месту?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Струмица, Скопље, Кичево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кичево? Добро.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Прво Струмица, па онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, битно је где сте изашли. Водите се у војној евиденцији Краљево?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Краљево, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте одликовани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам, сем што сам био врхунски стрелац више пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате од имања? Неку земљу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нема, нешто можда окућница, двадесет ари, тако, десет ари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте наследили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

Од оца наследио око двадесет ари плаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте пута Ви осуђивани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Два пута, због туче, лаке телесне повреде, 1984., 1985. године.

Осуђиван, као у извештају из КЕ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви издржавали неке затворске казне?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, први пут сам био осуђен условно, па у току услова сам направио исто тучу, па сам онда издржао и једно и друго.

Издржао казне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неки други поступак против Вас?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, то је било 1984., 1985. године, ништа више за двадесет година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Кораћ Иван.

Оптужени Кораћ Иван, са личним подацима као у истрази, с тим што додаје:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15.02.1972. године, је ли тако?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац је Томо?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мајка је Милка?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена Шћекић, је ли тако?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви неки надимак?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Неки стални немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико имате надимака?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па тих ратних пар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Ратних надимака пар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате пар ратних надимака? Да чујемо, који су, ако можете?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Зокс, Тетка, Лед, Наум. Не могу да се сетим више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то сами себи дајете надимке или други неки, како то иде у рату?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: То је по договору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији договор, Вас и?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Између нас у јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је дао ове надимке?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Неке сам ја сам смислио, неке Пиварски, рецимо, он је био командир јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то ту или раније, претходних година, 1991. или 1992.?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1992. године?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Босни?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рођени сте у селу Вуча, СО Беране, је ли тако?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15.02.1972. Ви сте исто Србин?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А држављанство, СЦГ?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где живите?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: У Краљеви, Карађорђева 259.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте од школе завршили?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Средњу електротехничку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви радите?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Радио сам док је предузеће било друштвено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друштвено?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, више не.

Незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је супруга запослена?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, супруга је студент.

Супруга студент.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се издржавате?

ОКР. ИВАН КОРАЋ: Па, углавном од мог рада, приватно.

Издржава се од приватног повременог рада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви изашли из војске, из ког места?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Из Охрида, 1991.

Служио војску 1991. године у Охриду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте осуђивани?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да, за саобраћајку.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте издржали ову казну?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Да.

Издржао затворску казну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води неки други поступак?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате нешто од имовине у свом власништву?
ОКР. ИВАН КОРАЋ: Не, ништа.

Без непокретности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Филиповић Синиша.

Оптужени Филиповић Синиша, са личним подацима као у истрази, с тим што додаје:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени 07.01.1974. године?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Од оца Милисава, мајке Раденке?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марковић. Где сте Ви рођени?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Гођевићи, Сребреница.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у Босни?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Сребренице?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да, да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате Ви неки надимак?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Тренутно немам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали некада?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Имао сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Звали су ме Лопов на ратишту.

Надимак Лопов, са надимком Лопов на ратишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији сте Ви држављанин?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Србије и Црне Горе.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише Босне и Херцеговине, можда нека грешка.

Држављанин ДЗ СЦГ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живите у Руми, је ли тако?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петра Кочића 92?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта имате од школе?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Основну школу.

Завршио основну школу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли радите?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Незапослен?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте радили?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Радио сам приватно.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А супруга, да ли ради?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

Супруга незапослена, издржавао се од приватног рада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Ви нисте ишли у војску?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, имао сам осамнаест година када сам отишао у рат, тачно осамнаест година.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова земља у Руми, да ли је то Ваше?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Па, тренутно немам ништа на себи.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од својине?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.

Без непокретности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли неку кућу?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви осуђивани?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли неки други поступак?
ОКР. СИНИША ФИЛИПОВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се води? Не, добро. И још на крају, Драгићевић Драгутин.

Оптужени Драгићевић Драгутин, са личним подацима као у истрази, с тим што додаје:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Добар дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени 19.02.1968. године?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отац Радомир, мајка Миљана, девојачко Васић?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Гостиљу, код Сребренице'
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви Србин?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чији сте држављанин?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Републике Српске.

Држављанин Републике Српске и Босне, Федерације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви живите у Сребреници?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова улица, Караџићева бб? Шта сте од школе завршили?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Средњу трговачку.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви запослени?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Не.

Незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ожењени?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Не.

Неожењен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате децу?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Не.

Без деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли Ви неки надимак?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Имао сам.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сте имали надимак?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Овај што ми се ставља овде нисам имао, Босанац у Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сте имали?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Тај ми није, Драгићевић су ме звали, презименом.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгићевић?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.

У рату имао надимак Драгићевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Војвода?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Сребреница?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Друге надимке није имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви служили војску?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: 1987., Сремска Митровица.

Војску служио `1987. године у Сремској Митровици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви осуђивани кривично до сада? Има ли неки поступак против Вас?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Имао сам пред Окружним судом, осуђен сам неправоснажно на двадесет година.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је поступак што се води, што још није?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А још нешто тамо у Сребреници?
ОПТ. ДРАГУТИН ДРАГИЋЕВИЋ: Не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, седите. Ја сам дужна да вас упозорим у смислу одредаба Законика о кривичном поступку на ваша права у поступку, а наиме, сви окривљени имају право и дужни су да пажљиво прате ток главног претреса, да износе чињенице, да предлажу доказе у своју одбрану, да постављају питања, да стављају примедбе на исказе саоптужених, сведока и вештака и нисте дужни да износите одбрану, нити да одговарате на постављена питања, што значи, да уколико не желите вашу одбрану не морате изнети.

Констатује се да је председник већа поучио оптужене о својим правима у поступку.

Главни претрес почиње читањем оптужнице.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: На основу чл.46. став 2 тачка 3., чл.265. став 1 и чл.266. Законика о кривичном поступку, подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. Бранка Грујића,
2. Поповић Бранка, ,
3. Славковић Драгана,
4. Кораћ Ивана,
5. Филиповић Синише и
6. Драгићевић Драгутина,

са познатим личним подацима,

Што су:

Од почетка маја до половине јуна 1992. године, за време грађанског рата у тадашњој Републици Босни и Херцеговини, између припадника српске, муслиманске и хрватске националности, а на подручју општине Зворник, кршили правила међународног права и то Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године (IV Женевска конвенција и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба) (Протокол II), па су:

I

Окривљени: 1. Грујић Бранко и 2. Поповић Бранко, звани «Марко Павловић»

Окривљени Грујић Бранко у својствима председника: Кризног штаба, Општине, Привремене владе и Ратног штаба у Зворнику, које функције је обављао у напред наведеном периоду и окривљени Поповић Бранко у својствима команданта Штаба територијалне одбране и члана Ратног штаба у Зворнику, на које функције је именован на седници Привремене владе у Зворнику, број 01-023-44/92 од 28. априла 1992. године, заједно са Мијатовић Јовом, чланом Кризног штаба у Зворнику (против кога је поступак иначе раздвојен), по претходном договору, а кршећи Правила из чл.17. став 1 и 2 Допунског протокола II, усмено наредили и силом извршили масовно пресељење 1.822 цивилна лица, тадашње муслиманске националности, са подручја села Козлук (1.649 лица) и Скочић (173 лица) – у Републику Мађарску, на тај начин, што су у раним јутарњим сатима дана 26.06.1992. године, најпре, са јединицама територијалне одбране Зворник војно запосели центар села Козлук и највећи број стамбених објеката, а потом, преко припадника полиције позвали председника Месне заједнице Козлук – оштећеног Бањановић Фадила у полицијску станицу у Козлуку, где му је окривљени Грујић у присуству окривљеног Поповића и Мијатовић Јова, усмено наредио да мора позвати све становнике своје

националности и да се у року од 60 минута припреме за иселење преко Републике Србије у Републику Мађарску, да би, потом, Мијатовић Јово оштећеном Бањановићу саопштио да су опкољени и да се морају иселити или ће сви бити побијени, те на крају, окривљени Грујић додао да су аутобуси и камиони за превоз лица спремни и да се налазе у центру села, након чега је, под тако створеним притиском, оштећени Бањановић отишао и позвао становништво да се иселе, мада су припадници територијалне одбране један број цивила већ терали према аутобусима и камионима и неконтролисано пуцали из наоружања, при чему су тако у ногу ранили оштећеног Хацић Галиба из Козлука, на који начин су створали атмосферу страха и притиска, а по прикупљању становника ова два села извршено је пописивање свих лица и потписивање изјаве од стране свих цивилних лица, да се, наводно, иселавају без принуде (који спискови и изјаве су били припремљени на овереним формуларима од стране Штаба територијалне одбране) и потом их, уз оружану пратњу припадника територијалне одбране, превезли до границе са Републиком Србијом код Лознице, где су преко Црвеног крста у Лозници, Комесаријату за избеглице Републике Србије у Београду, упутили молбу да се свим лицима из села Козлука и Скочића омогући прелазак до Републике Мађарске, наводећи у молби да се ради о добровољном иселењу, те по добијању дозволе за прелазак преко територије Србије, под службеним бројем, а од 26.06.1992. године, возом сви бивају превезени до места Палић, које се налази у близини граничног прелаза између Савезне Републике Југославије и Републике Мађарске, где су, неколико дана сви били смештени у један ограђени простор без могућности напуштања и по прибављању путних исправа за носиоце чланова домаћинства, сви пребачени у Републику Мађарску, а у напуштене куће оштећених села Козлука, окривљени уселили цивилна лица српске националности која су избегла из других места Босне и Херцеговине;

II

- Окривљени: 1. Грујић Бранко**
2. Поповић Бранко,»
3. Славковић Драган,
4. Кораћ Иван,
5. Филиповић Сениша и
6. Драгићевић Драгутин

Окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко, у својствима описаним под I диспозитива ове оптужнице, а окривљени: Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин, заједно са лицем познатим по надимку «Пуфта» и сада покојним Вучковић Душком, као припадници јединице «Игор Марковић» - «Жуте осе», која се налазила у саставу територијалне одбране Зворник, у периоду од друге половине маја месеца до друге половине јуна 1992. године, кршећи правила из чл.3. став 1 тачка 1. под а) и ц) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата и из чл.4. став 2 тачка а) и е) Допунског протокола II уз Женевске конвенције од 08. августа 1949. године о заштити жртва

немеђународних оружаних сукоба, усмено наредили, а преко припадника територијалне одбране Зворник спровели да се по враћању избегличке колоне цивилног становништва села Дивича – општина Зворник, на аутобуску станицу у Зворнику, највероватније дана 27. маја 1992. године, одвоје 174 мушка лица старија од 18, а млађа од 60 година и потом затворе и задрже, прво у управној згради «Нови извор» у Зворнику, где им се обратио окривљени Грујић са саопштењем да ће бити задржани, да би потом:

а)након неколико сати из «Новог извора» двојица непознатих припадника територијалне одбране неовлашћено одвела једанаест затворених лица и то оштећене: Пезеровић Енвера, Пезеровић Смаила, Куљанин Ибрахима, Хаџиавдић Фикрета, Куршумовић Ахмета, Тухчић Кемала, Тухчић Алију, Тухчић Мехмета, Тухчић Хасана, Омеровић Салиха и Мархошевић Ибрахима, који се више никада нису вратили, нити су се појавили међу живима,

б)затим, другог дана, највероватније 28. маја 1992. године, припадници територијалне одбране Зворника из «Новог извора» аутобусима под стражом одводе преостала 163 цивилна лица и затварају у Дом културе у Челопеку у коме није било могућности за одржавање личне хигијене, чиме је њихово физичко и ментално здравље било угрожено, а за које услове су окривљени Грујић и Поповић знали и нису ништа предузели да их побољшају, нити су било шта предузимали да по упознавању са догађајима злостављања, мучења и убијања затворених цивилних лица у Дому културе ово спрече, на који начин су се са истим сагласили, због чега је у Дом неовлашћено улазило више припадника јединице «Жуте осе» и то окривљени: Славковић Драган, Кораћ Иван, Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин, те лице познато по надимку «Пуфта», као и сада покојни Вучковић Душко, коју групу је најчешће предводио сада покојни Вучковић, који су у више наврата, и дању и ноћу, сви заједно или у мањим групама или, пак, појединачно, од затворених лица одузимали новац и златне наките, над њима вршили физичка мучења, телесна повређивања, сакаћења и убиства са наношењем великих патњи, наређивали међусобну тучу између затворених лица, затим присиљавали очеве и синове као и лица која нису у сродству да међусобно врше противприродни блуд, па су тако, између осталог, учинили и следеће:

-неутврђеног дана из Дома извели два непозната затворена лица и лишили их живота, а потом извели треће лице да оно види да су ови убијени и то саопшти осталима,

-у ноћи између 10. и 11.06.1992. године, непознато лице познато по надимку «Пуфта» сваком од оштећених: Ефендић Адмиру, Цихић Енесу, Мустафић Шабану и Чиракић Енесу ножем урезао крст на чело, а оштећеном Ефендић Нурудину одсекао мали прст леве руке, те из пиштоља убио Капићић Сулејмана и ножем заклао Капићић Сакиба, да би у даљем иживљавању више пута забадао врх ножа у бутине оштећеног, сада заштићеног сведока, познатог под псеудонимом «Г», те на крају главом оштећеног Тухчић Ејуба гађао о зид, услед којих повреда је овај преминуо након неколико дана, а за које време су остали из групе окривљених то посматрали, саглашавајући се са понашањем «Пуфте», или, пак, физички са разним средствима тукли и мучили друга лица,

-неутврђеног дана сада покојни Вучковић наредио да се издвоје очеви и синови и изађу на бину у Дому, да се, потом, скину голи и врше орални секс међу собом, у уста и у анус са променама улога, што су ови морали и чинити и то оштећени: Јахијагић Фикрет и његов син Амир, Халиловић Хасан и његов син Недим, Куршумовић Фахрудин и његов син Исмаил, Бикић Мехмедалија и његов син Шабан, Мустафић Шабан и његов син Самир, а осталим оштећеним лицима наредио да то морају посматрати, затим сада покојни Вучковић ставља цев малокалибарске пушке у уста оштећеном Бикић Дамиру и подизањем уста цеви пушке, принуђава Дамира да се прогне на прсте, па када је од његовог оца добио одговор да му је то једини син, одговорио да га више нема и пуцањем у уста Дамира, лишио живота, а потом из исте пушке лишио живота и оштећене Хаџиавдић Салиха, Халиловић Хасана, Јахијагић Фикрета, Куршумовић Химза и Атлић Алију, а рањеног Бикић Шабана убодом ножа лишава живота, а за које време окривљени Кораћ Иван са «Пуфтом» туче друга лица металном и дрвеном палицом, те окривљени Кораћ ножем лишава живота оштећене: Капићић Салиха, Пезеровић Заима, Атлић Хасана и Капићић Сакиба,

-неутврђеног дана окривљени Филиповић Синиша ножем у бедра убада једно непознато затворено цивилно лице, које, потом, убодом ножа у срце лишава живота сада покојни Вучковић, а затим, осталим затвореним лицима, заједно наређују да певају песму чије речи су они смислили и који текст гласи: «Да видимо ког четника нема, нема «Репа», нема ни «Лопова», то су «Жутог» два најбоља момка»,

-дана 13.06.1992. године, лице познато по надимку «Пуфта» ножем одрезује пенисе оштећенима Ефендић Зулкарнеину и Куршумовић Исмету, а сада покојни Вучковић ухо оштећеном Чикарић Енесу, наређујући им да своје одрезане органе морају појести, за које време окривљени Кораћ Иван испред Дома, пуцањем из аутоматске пушке лишава живота Хаџиавдић Нурију и још једно непознато лице, а за које време су окривљени Славковић Драган и Драгићевић Драгутин тукли оштећене, међу којима су били и Окановић Исмаил, Окановић Мирзет, Окановић Илијаз и Хаџиавдић Мехо,

-неутврђеног дана окривљени Драгићевић Драгутин ножем урезује крст на чело и на левој надлактици оштећеном, сада заштићеном сведоку, коме, потом, «Пуфта» ломи мали прст на десној руци, за које време је сада покојни Вучковић Душко ножем одрезао по један мали прст оштећенима Ефендић Аднану и Хаџић Изету,

-више пута сви окривљени наређивали затвореним лицима да се међусобно туку до изнемоглости, обећавајући да ће победнику поклонити живот, при чему су се, посматрајући тучу, смејали и навијали, те тако нечовечним поступањем понижавали достојанство затворених лица,

-неутврђеног дана, из Дома одвели и оштећене Захировић Салиха, Џихић Сеада, Окановић Несима и Салиховић Хусеина ради утовара и истовара лешева лица која су они пре тога побили, а који оштећени се никада више нису вратили, нити су се појавили међу живима,

те су тако, заједно и појединачно у Дому културе у Челопеку лишили живота 19 лица, а преостали преживели, њих 119, дана 01.07.1992. године бивају пребачени у затворске просторије у Зворнику, а потом 15.07.1992. године, у логор за размену у месту Батковић.

III

- Окривљени: 1. Грујић Бранко**
2. Поповић Бранко,
3. Славковић Драган,
4. Кораћ Иван,

Окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко у својствима описаним под I диспозитива ове оптужнице, као лица која су по својим овлашћењима службеног, односно војног лица, сходно обавезама прописаним Правилима из чл.31., 32. и 33. Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата, била обавезна да предузму мере и радње у циљу обезбеђења затворених цивилних лица на «Економији» и «Циглани», а окривљени Славковић Драган и Кораћ Иван у својству описаном под II диспозитива ове оптужнице, заједно са сада покојним Вучковић Душком, у периоду од почетка маја па до 15. јула 1992. године, кршећи правила из чл.3. став 1 тачка 1. под а) и ц) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата и чл.4. став 2 тачка а) и е) Допунског протокола II из Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, учинили:

а) на Пољопривредном добру «Економија», окривљени Славковић Драган и Кораћ Иван заједно са још три непозната лица, а позната по надимцима «Пуфта», «Саво» и «Саша» и сада покојним Вучковић Душком, у више наврата, заједно и у мањим групама, у времену од 07. до 12. маја 1992. године, неовлашћено улазили у просторију где је било затворено око 24 цивилна лица и то оштећени: Реџић Мухамед, Омеровић Едиб, Хаџиавдић Адмир, Коркутовић Кемо, Буквић Бего, Копић Фадил, Даутовић Несиб, Чирак Хусеин, Суботић Ибрахим, Авдиспахић Јусуф, Хусеиновић Мехо, Буљубашић Абдулах, зв. «Бубица», Џихић Сефудин, Авдић Алмир, Авдић Сеад, зв. «Чинда», као и лица, заштићени сведоци, под словима «У», «Х» и «Т», те још приближно седморица непознатих оштећених према којима су чинили и следеће:

-дана 10. маја 1992. године, окривљени Славковић Драган са лицем познатим по надимку «Сава», туче оштећеног Буљубашић Абдулаха зв. «Бубица» по свим деловима тела, од кога «Сава» потом одузима златан ланац,

-дана 11. маја 1992. године окривљени Кораћ Иван и лице познато по надимку «Пуфта» из просторије изводе већи број оштећених лица и ван просторије их тукли, а у тучи учествују и сада покојни Вучковић, као и окривљени Славковић и лица позната по надимцима «Сава» и «Саша», од којих повреда истог дана умире Даутовић Несиб,

-у јутрањим сатима 12. маја 1992. године, окр. Кораћ Иван са лицем познатим по надимку «Пуфта» изводи оштећеног Буљубашић Абдулаха, зв. «Бубица», поново га муче и туку наређујући му да са себе скине одећу, клекне на колена и савије се напред, у ком положају му набијају у анус зашиљен колац, продирући у утробу оштећеног за око 40 цм, за које време су други из ове групе то посматрали, а оштећени Буљубашић потом од ових повреда умире сутрадан,

-неутврђеног дана, највероватније 12. маја 1992. године, окривљени Кораћ Иван и лице познато по надимку «Пуфта» из просторије изводе оштећеног, сада заштићеног сведока, где га ван просторије пред свима из групе «Пуфта» туче металном водоводном цеви дужине око 60 цм по леђима и по стомаку, а окривљени Кораћ Иван ногама у препоне, да би на крају и њему кроз панталоне покушали угурати у анус зашиљен колац,

-више пута за време боравка оштећених на «Економији» окривљени Славковић Драган, Кораћ Иван и лица позната по надимцима «Пуфта», «Сава» и «Саша», као и сада покојни Вучковић Душко, наређивали оштећенима да се међусобно туку, док један од њих не падне, а за које време су се они ругали, смејали и навијали и тако понижавали достојанство оштећених,

те су тако, на «Економији», лишили живота најмање два лица;

б) на месту званом «Циглана» где су са «Економије» дана 12. маја 1992. године премештена 22 затворена цивилна лица, и то оштећени: Реџић Мухамед, Коркутовић Кемо, Буквић Бего, Чирак Хусеин, Хусеиновић Мехо, Хаџиавдић Адмир, Авдиспахић Јусуф, Џихић Сефудин, Авдић Алмир, Авдић Сеад, зв. «Чинда», Копић Фадил, као и сведоци заштићени, познати под именима, односно словима из азбуке «Ф», «У», «Т» и «Х», те још седморица непознатих оштећених, чинили и следеће:

-окривљени Славковић Драган и Кораћ Иван, заједно са лицима познатим по надимцима «Пуфта», «Сава» и «Саша», готово свакодневно у периоду од 12. маја до 15.07.1992. године, из «Циглане» изводили различите групе оштећених, наређивали им да за њихов рачун пљачкају напуштене куће муслиманских, па и српских власника, што су они морали и чинити,

-највероватније 26. или 27.06.1992. године окривљени Славковић Драган са лицима познатим по надимцима «Пуфта», «Сава» и «Саша», са разним предметима, рукама и ногама тукли све оштећене, при чему је «Пуфта» са једног оштећеног одсекао ножем део коже тела на коме је ово лице имало тетоважу, те потом оштећеног Чирак Исмета ножем јако порезао по врату, да би га потом, пуцњем из пиштоља, лишио живота,

те су тако на «Циглани» лишили живота најмање једно лице, при чему су окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко знали за незаконитости које су чинили окривљени Славковић, Кораћ и други према затвореним цивилним лицима, али нису ништа предузимали да то спрече, на који начин су се са њиховим радњама сагласили,

-чиме су окривљени Грујић Бранко и Поповић Бранко под I, II и III; окривљени Славковић Драган и Кораћ Иван под II и III и окривљени Филиповић Сениша и Драгићевић Драгутин под II ове оптужнице, извршили по једно кривично дело ратног злочина против цивилног становништва из члана 142. став 1 КЗ СФРЈ.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Господо судије, дозволите ми да сагласно одредби из чл.319. став 1 Законика о кривичном поступку у вези прочитане оптужнице додам још једну реченицу. Ја као Тужилац за ратне злочине у овом предмету, пишући ову оптужницу у речнику српског језика нисам увек могао наћи најадекватније изразе за инкриминисане радње које су оптужени починили према оштећенима. Али, уверен сам да одабраним речима и изразима нисам оштетио жртве у њиховом претрпљеном болу, патњама и мукама. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели текст ове оптужнице? Јесте.

Констатује се да је прочитана оптужница Тужилаштва за ратне злочине, КТРЗ 17/04 од 12.08.2005. године.

Оптужени изјављују да су разумели оптужницу која је данас прочитана у судници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Два упозорења, пре него што пређемо на узимање одбране окривљених. У овом предмету има доста сведока, чији су лични подаци заштићени и то различитих категорија ових заштићених сведока. Пре свега, да упозорим одбрану и окривљене, да, иако, наравно, страначка јавност није искључена, они имају све те податке, осталим лицима не могу предочавати те податке, то је значи, само једно, поновљено упозорење. Ја претпостављам да овде у публици, ја сада не могу одавде баш да видим најбоље, вероватно има и представника медија, новинара, значи,

имајући у виду да је ово први предмет, хоћете, колега, само мало, први предмет који је Већу за ратне злочине Окружног суда у Београду трансферисан од стране Хашког трибунала и да у овом предмету има неколико сведока који су добили пуну заштиту, у предметима у којима је потврђена оптужница од стране Хашког трибунала и у којима су ти сведоци саслушани, значи, добили те мере, ми смо према одредбама чл.14-а Закона о ратним злочинима, дужни да те мере у потпуности спроводимо. Значи, ово је, како упозорење за странке, обзиром да оне, наравно, знају идентитет ових лица, поготово упозорење за медије, јер нећемо дозволити да се као раније дешава да се открива и покушава да открије идентитет лица која ће овде имати одговарајући псеудоним, а на основу функција које ће, свакако, оптужени и остали сведоци морати да помињу. Значи, упозоравам медије да нећемо толерисати никакве покушаје у циљу утврђивања идентитета, као што смо сведоци да је било по медијима, значи, то су биле штетне последице, како за те сведоке, наравно, првенствено, тако и могу бити последице и за суд и за те медије. Ми знамо да су у Хашки трибунал одлазили људи да одговарају због тога, што су се правили «паметни» и откривали идентитет лица која су заштићени сведоци и чији идентитет не сме да буде откривен. Значи, то је прво упозорење. У противном, бићемо принуђени да искључујемо јавност. Друга ствар, то су, значи, псеудоними неких од сведока, за које сам сматрала да ћемо у овој први фази узимања одбране, од стране оптужених, доћи у ситуацију, да ће оптужени евентуално требати да помињу та лица. Ја ћу сада поделити те папире на којима су означени псеудоними тих неколико сведока. Значи, уколико у току ове недеље и даље будете имали потребу да помињете ова лица, уместо имена и презимена, користите ове псеудониме које ће сада колегиница да подели одбрани и оптуженима.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Председнице, пре него што будете кренули са саслушањем оптужених, ја имам предлог један који следи пре него што почне саслушање оптужених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Дозволите мени да ја изнесем предлог први. Као што сте малочас рекли, ово је предмет који је уступљен из Хашког трибунала и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, представите се, када будете почињали.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Да, хоћу, адвокат Владимир Петровић, бранилац господина Грујића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због транскрипата.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Први предмет и тај први предмет носи вероватно и читав низ и правних питања, која ће ово веће морати да разрешава. Прво правно питање које ми се чини да се пред ово веће поставља већ у тренутку када треба да приступи саслушању окривљених, јесте питање претходних изјава које су дали окривљени у овом поступку. Наиме, мој браћеник, што Ви свакако знате, је дао 2002. године једну изјаву представницима Хашког трибунала, то је рађено у Зворнику, неколико дана је изјава рађена, транскрипти те изјаве постоје. Оно што је проблем који ја желим да изнесем пред Вас, то је правни статус те изјаве, како ће та изјава бити третирана у овом поступку. О чему се, наиме, ради? Та изјава је дата у поступку који је против господина Грујића вођен пред Хашким судом и та изјава дата је, он је ту изјаву дао у својству осумњиченог у том поступку, имао је присуство адвоката и тако даље. Тај тип изјаве какву је он дао и каква се налази овде пред свима нама, тај тип изјаве, једноставно, у поступку пред Хашким трибуналом, ако би га уподобили ономе што је ситуација коју ћемо имати овде, није употребљив. Зашто

није употребљив? Окривљени пред Хашким трибуналом има две могућности: он може да да једну изјаву без заклетве, слободну изјаву, у којој ће се осврнути на нека питања која сматра да су важна за његову одбрану. Он има и другу могућност, а то је да буде саслушан и то у својству сведока. У тој ситуацији, он даје заклетву, у тој ситуацији он се појављује као сведок и као сваки други сведок ту изјаву даје у поступку. Пошто ми овде немамо ни једну од те две ситуације, него имамо ситуацију где се појављује окривљени и тај окривљени треба да даје изјаву, једноставно, његове претходне изјаве не могу се уподобити ни једној од ове две ситуације, другим речима, оне не могу да опстану у спису предмета. Зашто? Зато што, једноставно, једноставно, он као окривљени пред Хашким судом, таква изјава не би могла да уђе у спис, јер постоје те две ситуације, ситуација сведока и ситуација слободне изјаве. Овде имамо потпуно трећу ситуацију. Наш Закон о ратним злочинима у свом члану 14-а каже да докази прикупљени, изведени, то је значи, чл.14-а, став 4 тог члана, докази прикупљени или изведени од стране Међународног трибунала, могу се након уступања користити под условом да су прикупљени или изведени на начин предвиђен Статутом и Правилима. Они јесу прикупљени на начин предвиђен Статутом и Правилима, али они нису употребљиви пред Хашким судом у поступку који би се водио против тог окривљеног пред тим судом. Ја не знам да ли сам довољно јасан, али, једноставно, таква изјава не би могла да буде употребљена, ако би окривљени задржао свој статус окривљеног, а не и сведока. Другим речима, та изјава, по мом разумевању, би морала да буде издвојена из списка и на њу, једноставно, у даљем току поступка, не би требало правити било какве референце. Ето, то би био мој предлог. Ја бих молио да суд о том предлогу одлучи. Хвала.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: (бранилац Славковић Драгана) Мој је предлог да се издвоје записници о прибављеним изјавама од стране Хашког трибунала за сва лица која су овде наведена и под именом и презименом и под шифром. Ево из ког разлога: тачно је да је чл.14. Закона о ратним злочинима дозвољено да се користе изјаве које су прибављене од стране Хашког трибунала, али те изјаве не смеју бити у супротности са нашим одредбама Закона о кривичном поступку и морају, такође, да буду узете на начин како је предвиђено одредбама Статута Хашког трибунала. У изјавама, говорим сада, пре свега, у односу на лица српске националности која су наведена у оптужници, односно у образложењу оптужнице, те изјаве су узете обманом, јер је лицима стављано у изглед да ће бити окривљени, да могу да узму браниоце, значи, по мени, те изјаве нису узете слободном вољом, друго, лица нису заклињана, није им предочена последица давања лажног исказа, нити су заклетва. У односу, тражим издвајање и записника о саслушању свих сведока, односно оштећених, који су саслушани у Сарајеву и у суду Дистрикта Брчко, из следећих разлога: изјаве су узете на Закону кривичног поступка Босне и Херцеговине и Закону о кривичном поступку Дистрикта Брчко. У току узимања изјаве, вршено је препознавање на основу фотографија, што је противно нашем Закону о кривичном поступку, а противно је и Закону о кривичном поступку Босне и Херцеговине, што сам указао приликом вршења тих процесних радњи, јер се у Закону о кривичном поступку јасно говори да се препознају лица и препознају се предмети. Када имамо лица, окривљене, који су доступни суду, препознавање путем фотографија је процесна радња која је противна Закону о кривичном поступку, по мом схватању. То је мој предлог.

Констатује се да бранилац окривљеног Грујић Бранка предлаже да се издвоје записници о узетим изјавама и то, пре свега, записник о испитивању осумњиченог Грујић Бранка, сачињен од стране хашких истражитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, колега, рекли за још неке изјаве или само за ово?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја сам рекао за Грујић Бранка, али то, претпостављам да се односи и на друге саокривљене, с тим што бих, сада је колега отворио тему, питање изјава сведока, то је друга тема, на коју би, такође, требало нешто рећи, али ја сам се определио да то не аргументујем сада, него у некој другој прилици, обзиром да нам непосредно предстоји саслушање окривљених. Али бих то аргументовао неком другом приликом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да је адвокат Мирослав Ђорђевић предложио да се из списка издвоје све изјаве узете од стране хашких истражитеља, па и оне које су узете у Сарајеву и Брчком, јер су рађене према одредбама Закона Босне и Херцеговине, а, такође, вршено је препознавање на основу фотографија, иако су окривљени доступни суду. Такође предлаже да се издвоје изјаве свих сведока саслушаних замолним путем, јер нису упозорени на последице давања лажног исказа.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: (бранилац окривљеног Ивана Кораћа) Ја у потпуности подржавам предлог колеге Ђорђевића, који се односи на недостатке приликом извођења свих ових процесних радњи и у сваком случају, због свега тога, ради се о записницима који у смислу одредаба нашег процесног законодавства, морају бити издвојени и на којима се, такође, не може заснивати судска одлука. Као што је речено, ни један од сведока заклетву није положио. С друге стране, радње препознавања су извршене преко фотографија, што по нашем процесном законодавству, ни у ком случају није дозвољено, па, кажем, у складу са одредбама чл.178. Законика о кривичном поступку, такве записнике треба издвојити.

Констатује се да је адвокат Ђокић Драган предложио издвајање свих поменутих изјава, имајући у виду да сведоци нису положили заклетву и да је препознавање урађено на основу фотографија, што значи, да није учињено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: (бранилац Бранка Поповића) Ја се извињавам прво, председници већа што ми браниоци сада овако at hocк, али нисмо се могли видети, иначе ћемо убудуће редом по оптужници износити предлоге или примедбе.. Наиме, пред Већем осим једног задатка, који је *iteme probandi*, које је одређено у оптужници, пред Већем је један други, да кажем, један велики задатак, а он оквирно почиње управо са овим примедбама и предлозима, на које су напред колеге већ изнеле. Наиме, овде имамо два сукоба, условно речено, сукоба, али имамо, не само примену

два Закона или Статута и колизију тих одредаба, већ ми имамо овде колизију са основним уставним принципима и начелима. Зашто о томе говорим? Наиме, принципи у Уставу који одређују наше кривично, процесно право, системи и права окривљених, дужности сведока су у тим основним принципима одређени и ту постоји опасност, јер колико знам, а мислим да ће и неко од ових колега овде данас присутни, али је већ и покренута иницијатива за проглашење неуставне одредбе овог Закона о ратним злочинима коју примењују као супсидијарне. Наиме, оно што бих ја скренуо пажњу Већу, то је следеће: ми смо овде прво ставили предлог у погледу исказа који ће дати господин Брано Грујић. Он је саслушан, да кажем, од стране хашких истражитеља. Међутим, оно што би ми хтели да спречимо и не апелујемо на одлуку Већа овог моментално, јер претпостављамо да и Веће мора добро да размисли о примени ових одредби и у којем ће опсегу уопште да их примењује, разумемо да се у истрази могло нешто да примењује, да је то иницијално и тако даље, али ми се овде можемо током саслушања, зато смо и тражили да пре тога расправимо питање, током саслушања окривљеног који је дао такав исказ, да ли неко из одбране или заступник јавне тужбе или пуномоћници оштећених, могу да постављају питања или да предочавају исказе у истрази, а ми нисмо решили процесно питање тог исказа. Дакле, у таквој ситуацији, ако би Веће одлучило да *post festum* одлучује о свим тим предлозима које ћемо и ми можда детаљније у том процесно-правном смислу и њихове валидности, износити, тада бих молио барем да Веће отклони таква питања која су окривљени дали у истрази, значи, успоређивање тих исказа, па да онда видимо. Дакле, ради се о основним уставним принципима, јер смо ми, како је рекао и колега, имали током, не знам саслушања у истрази у Брчком и тако даље, имали смо такву ситуацију, где долазе хашки истражитељи, или, нису то ни истражитељи и то су људи који дају, наводно, подршку сведоцима. Ти су сведоци више-мање, поготово сведоци који су били под сумњом и они су и даље суспектни пред некаквим сарајевским судом, судом у Тузли и тада им они дају подршку, разговарају са њима и после тога опет. Ми смо тамо ставили начелно и примедбе и тако даље и верујем да ће ово Веће управо *profuturo* морати да донесе један, једну високу оцену у процесном смислу, како ћемо примењивати те одредбе. Стога молим барем да за сада Веће, ако већ отклони рецимо одлуку коначну или ће одлучити током поступка да у том правцу, значи, питања која би ишла окривљеном на исказ који је дао претходно, да таква питања отклони. Хвала.

Констатује се адвокат Перковић Мирослав изјављује да су по мишљењу одбране прекршена основна Уставна права окривљених и да се овде ради, између осталог и о сукобу Закона који ће се примењивати. Такође, указује на присуство хашких истражитеља приликом узимања изјава од сведока у Сарајеву и Брчком и на њихов, свакако, велики утицај на давање исказа ових лица, имајући у виду да су међу њима и даље потенцијални осумњичени или у Хашком трибуналу, или, евентуално, пред судовима у Босни и Херцеговини, па предлаже да се те изјаве, уколико се одлука Већа остави за касније, не предочавају приликом узимања одбране и исказа сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неко од бранилаца? Нема.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја бих само, ако ми дозволите, врло кратко, пошто су колеге отвориле и питање сведока, па сада ја не знам каква је Ваша намера, да ли намеравате да о тим нашим захтевима одлучујете једновремено, заједно или не, јер бих хтео и ту нешто да кажем што је важно за Вашу одлуку, што се тиче сведока, па бих чуо Ваша упутства у том смислу. Хвала. Значи, опет се враћам на оно шта се може применити пред Хашким судом. Изјава сведока се не може увести у спис пред Хашким судом, изузев под условима, то су два члана 92-бис и 89-ф, које изјаве се могу увести: само се могу увести изјаве које се не односе директно на оно што је улога окривљеног у догађајима који му се стављају на терет. То опет доводим у везу са чл.14-а нашег Закона о ратним злочинима. Каже се да се могу увести докази, је ли тако, који се могу користити на начин предвиђен Статутом и Правилима о поступку и доказима. Изјава сведока који директно говори о некаквој радњи, активности окривљеног се не може увести по правилима Хашког суда у спис који се води у поступку пред тим судом. Постоје, значи, та два изузетка, то су та два правила, 92-бис и 89-ф, али се ту ради о околностима које нису околности које су директно везане за извршење кривичног дела. То су разне околности које су, пошто су тамо поступци који су врло широки, разне пратеће околности, али да неко уведе изјаву о којој се говори, да је неко директно извршио неко кривично дело, то једноставно није могуће и то, такође, ово Веће преклудира од могућности да уведе у спис изјаве о којима су колеге овде говориле. Хвала.

Констатује се да адвокат Владимир Петровић и у погледу изјава сведока указује да се оне не могу увести у спис, сходно Правилнику о поступку и доказима, осим у случају два изузетка који су предвиђени одредбама Правила 92-бис и 89-ф.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли смо са браниоцима завршили? Изволите, колега.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У основи се противим предлозима свих бранилаца. Што се тиче браниоца окривљеног Бранка Грујића да његова изјава није употребљива, мада ми није најјаснији израз да та изјава није употребљива, да ли у смислу процесне неважности или, пак, са становишта оцене да је неразумљива, па се не може употребити, али у односу на предлог да се она не користи, ја се противим. У односу на изјаве сведока узете у Сарајеву и у Дистрикту Брчко од стране државних органа Босне и Херцеговине, сматрам да су исте узете по прописима који важе у тим земљама, да су урађене замолним путем, а то што је омогућено да истражни судија и Тужилац из Републике Србије присуствује тим радњама, поставља питање као и браниоци, иако није по њиховим прописима, то није било супротно, па је омогућено свима, тако да сматрам да су те изјаве пуноважне и да се могу користити и, дакле, то би био разлог због чега се противим. Такође се противим и питању, мада нисам ни схватио да би ту требало нешто чекати у поступку у погледу уставности одређених одредаба Закона који важе у овом поступку, дакле, Закона о ратним злочинима, да га тако назовем скраћено, који је дао бранилац окривљеног Поповић Бранка, те, с тим у вези, нисам ни разумео да у том погледу има неког предлога, да би ту нешто требало чекати, а уколико би био такав предлог или он сматра да је такав предлог дао, такође се противим.

Заменик Тужиоца за ратне злочине се противи предлозима одбране, јер сматра да су све изјаве узете у складу са одредбама Правилника о поступку и доказима, а истражне радње изведене у Сарајеву и Брчком су изведене према Правилима замољене Државе, чак, штавише, омогућено је присуство и активно учешће истражног судије и заступника јавне тужбе Републике Србије и бранилаца, тако да се противи и издвајању ових исказа, а у погледу уставних прописа, сматра да не би требало чекати, евентуално, подизање захтева за оцену установности и Закона о ратним злочинима, како је наговештено од стране бранилаца.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одређује се пауза у трајању од петнаест минута.

Наставља се главни претрес након паузе у 11 часова и 55 минута.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

Одбија се сагласни предлог бранилаца окривљених за издвајање из списка исказа осумњиченог Грујић Бранка, датог пред истражитељима Хашког трибунала, као и предлог за издвајање из списка изјава сведока саслушаних замолним путем у Сарајеву и у Брчком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће је донело овакво решење, кратко ћемо само образложити, имајући у виду да одредбе чл.14-а Закона о ратним злочинима управо предвиђају да се ови докази прикупљени од стране МКС могу након уступања, користити као докази у поступку пред домаћим судом, наравно, уколико су изведени у складу са одредбама Правилника о поступку и доказима. На првој страни овог записника, односно транскрипта записника о узимању изјаве од стране Бранка Грујића, управо стоје сва упозорења, која су потпуно сагласна и нашим одредбама, значи, првенствено смо гледали да ли су сагласна одредбама Правилника и ту стоји да је он упозорен на одредбе правила 42., 43. Правилника, значи, на право да узме браниоца, затим, на право да не одговара на питања, затим, упозорен је да ће свака изјава бити забележена и да може бити искоришћена као доказни материјал. С друге стране, у осталом делу, примењује се домаће право, значи, право ове Државе пред

којом се одвија суђење. Што се тиче изјава ових сведока, такође су по налажењу Већа, све ове изјаве узете у складу са Правилима замољене Државе. Заклетва није обавезна, значи, да то није повреда поступка уколико се заклетва не узме, а што се тиче присуства хашких истражитеља, Веће је, такође, нашло да то није утицало на валидност тих изјава, значи, одлука је таква.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

Контактује се да су из заседања удаљени сви оптужени, осим оптуженог Грујић Бранка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја не бих ова упозорења, значи поново понављала. Ви сте чули Ваше право. Пре свега, да Вас питам, да ли желите да изнесете одбрану или не?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Желите? Добро. Да ли признајете кривична дела која Вам се стављају на терет и кривичну одговорност? Дужни смо да Вас питамо на основу одредаба Законика о кривичном поступку.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не признајете? Добро. Онда, изволите, изнесите своју одбрану.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, пре свега, желео бих да се Вама захвалим, што сте ми одобрили преглед на ВМА због очију. Међутим, до данас нисам решио питање наочара, као што видите, једно стакло имам, друго немам, јер су погрешили, када су налаз писали и нисам могао, добио сам наочаре на даљину, уместо за близину, тако да сам сав материјал могао читати са једним оком. Тако да сам имао страшне муке, још увек то нисам решио. Друго, моје здравље је врло нарушено, ја имам шездесет и две године, имам алергију, као што видите, нон-стоп кашљем. Даље, врло често имам проблеме са дисањем, треће три пршљена кичме су оштећена, тако да не могу дуже ни да стојим, ако будем морао, онда паузу, ја ћу Вам то рећи. Имам брux на десној страни и тако даље, имам висок крвни притисак, 180 са неких 120, тако да имам много тих здравствених проблема, а то је све, нормално, што кажу, датум рођења крив. Пре свега, хтео сам то да Вам изнесем. Затим, сам хтео рећи да што се тиче оптужнице ове, ја ћу мало о томе опширније говорити, али прво да Вам кажем, овде господин, Тужилаштво каже овако: у својствима председника, па каже Кризног штаба, општине, Привремене владе и Ратног штаба. По овоме овде ја имам више функција него покојни Тито што је имао, разумете, међутим, овде се ради, да ли о грешци или не знам, за све ово време када се ово дешавало, ако се дешавало, ја сам био само председник Извршног одбора, односно ВД председника Извршног одбора, или како смо ми звали, Привремена влада. Ништа друго. То је прво што могу да кажем. Друго, ја, желите ли Ви да ја изнесем комплетну генезу настанка овога свега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слободно, слободно, изволите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Као што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само бих Вас молила да, значи, не улазимо баш у неке детаље, ако Ви сматрате да нису неопходни, да кренемо, значи, од Вашег ангажмана

у СДС, онда, када сте били, били сте, у предмету стоји да сте били и председник општине и председник Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сада ћу ја Вама све то објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Привремене владе и свега, па Ви нам, ово је прилика да нам разјасните, значи у којим периодима, шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сада ћу Вам објаснити, овако: као што знате, први међустранички избори су одржани 1990. године. Прво се основала ХДЗ, Хрватска демократска заједница, па је после ишао СДА, муслиманска национална странка и као трећа странка основана је Српска демократска странка на Петровдан 1990. године. Пошто је, што кажу, кренуло се са предизборном кампањом, и у Зворнику су се одигравале припреме за одржавање органа странке, као и у свим другим местима широм Босне и Херцеговине. Страшна је халабука била, искључиво на националној основи, разумете, то су биле од застава до песама, до не знам чега, и тако даље и тако даље, што нормално нису могли остати равнодушни ни ми Срби, поучени ранијим историјским догађајима шта се дешавало у нашим крајевима, нисмо могли ни смели остати неорганизовани. Дакле, прва је организована странка у Сарајеву, а онда се ишло по општинама да се организују општински одбори Српске демократске странке. Мојом несрећом или случајем мојим, разумете, ја сам се затекао случајно у Тузли код једног адвоката, ради регистрације предузећа и видим неки људи причају о оснивању странке. Питао сам о чему разговарате, каже, треба да оснујемо странку у Сарајеву и тако даље. Да Вам кажем, у Зворнику још нико ништа не ради на томе. Могло се прикључити некако да се види шта треба и како треба, да би опет са неким људима договорио да нешто урадимо. Каже, може, сутра у Сарајево да се дође, међутим, ја нисам могао отићи у Сарајево, него сам замолио возача, комшију који је ишао аутобусом горе, да се прикључи тим људима и да узме неки материјал и упутства и тако даље. То је он и учинио. На дан оснивања Српске демократске странке у Власеници био сам присутан као гост. Тога дана сам пришао Радовану Карацићу и питао га: шта да радимо даље, имамо плакате, не знамо ништа даље. Он ми је тада рекао да има још двојица људи из Зворника, то су неки инжењери из «Глинице» који су већ били код њега и да са њима ступимо у контакт, да се договорим са њима и да дођемо горе на једно место у неки хотел горе, да се мало договоримо, да нам да упутства. И тако је и било. После тог скупа, ми смо отишли горе у хотел, дао нам је упутства, договорили смо се. Они су отишли и остала упутства да донесу и заказан је први иницијативни одбор од стране инжењера «Глинице» на који су позвали и мене. Том иницијативном одбору председавао је господин Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било 1990. године?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било 1990. године, крај јула, па до, јули, јули, август месец, у то време, схватате. Дакле, основали смо некакав иницијативни одбор за оснивање странке. Даље, договорили смо се, пошто сам ја био приватник, ја нисам имао времена за седнице и за састанчење и тако даље, ја сам рекао, ја ћу помоћи што могу материјално, али то, нисам се никада бавио политиком, друго, ви сте сви образованији од мене, тако да би био ред да од вас буде неко тај представник, односно председник тог иницијативног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви постали председник одбора?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да Вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало да покушамо то да?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Морам Вам објаснити све, јер, пазите, све је ипак у суштини важно. Предложено је да то буде Јово Мијатовић, инжењер са «Глинице» и требали смо да одржимо Скупштину 01. септембра 1990. године. Међутим, уочи тог дана, на задњем иницијативном одбору Мијатовић одустаје. Каже, ја не смем, људи, прихватити, мени прете породици и тако даље и тако даље. Узели смо другога инжењера са «Глинице» Јову Ивановића и он је, такође, одбио, каже, ја сам председник Радничког савета, ја не смем и тако даље, одбио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко им прети, од кога не смеју?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, прете, откуда ја знам ко им прети, Муслимани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли питали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Боје се због породица, пазите, још увек је то била једнопартијска држава, сви смо били негде, претили, за свако радно место је требала и политичка сагласност у то доба, разумете, ако ниси био члан партије, ниси могао бити на руководећем месту. И онда су навалили на мене као човека који сам приватник, који не могу изгубити радно место и тако даље. Ја сам рекао, људи, да не би пропала Скупштина, прихватићу то, али само привремено, док се не договоримо, док не нађемо човека који ће то бити, тако да смо изашли на Скупштину следећи дан, где сам ја изабран за председника општинског одбора, значи 01. септембра 1991. године. Даље се састанчило и оснивали су се месни одбори по селима, тако да смо неко време провели по терену, међутим, ситуација се у Босни и Херцеговини, као што знате, полако из Хрватске преносила врло лоша ситуација и на Босну и Херцеговину, тако што међунационални односи постали су све више нетрпељиви, све се више одражавала та национална подељеност и очито се видело да ће се несрећа из Хрватске пренети и у Босну. Поучени искуствима из прошлог рата, како смо настрадали у прошлом рату, нормално да смо покушали да се организујемо што је могуће више, да би спречили страдање и катастрофу претходног рата 1941-1945. Тако да смо негде крајем децембра 1991. године добили једно Упутство о деловању органа српскога народа у ванредним условима. А због тога је дошло због више инцидента који су се догодили, прво је убијен сват у Сарајеву, то је познато свима вама, затим је нападнуто село Осјековац, ја мислим тамо негде код Брчког, тамо негде у Семберији и ту је извршен покољ Срба, затим је нападнута наша војска, војска ЈНА која је још увек била званично, званична војска ЈНА у Босни и Херцеговини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то онај војник у Сапни што је настрадао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, нападнута је колона војника у Сапни, без икаквог разлога, разумете, један заставник је ја мислим убијен и војници су рањени, разбежали се и тако даље, тако да је сваки дан, из дана у дан усијање све било веће и веће, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је била ситуација у народу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Као и у политици, то се преносило, пресликавало се то, разумете, са врха Државе, разумете, доле и на народ. Као што знате, било је ту напуштања скупштине, одвајање српске скупштине, разумете, српских посланика и тако даље и тако даље, тако да је то била једна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете нешто укратко, када је формирана српска општина Зворник да нам кажете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сада ћу Вам рећи управо то. По добијању 20. и неког децембра, добили смо и ово Упутство – варијанту А и Б, ако сте читали то, негде око 20., тако да смо за неких пет-шест дана поступили по томе Упутству и ми смо

формирали српску општину Зворник, односно, изабрали смо председника, изабрали смо органе све, усвојили акта српске општине Зворник, која је имала задатак да буде у приправности ако би дошло до сукоба, ако би дошло до несугласица, да имамо своје органе да се извучемо на српску територију и да ту делујемо самостално, да би што боље организовали свој српски народ и да би га што боље заштитили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју сте Ви добили функцију у тој подели власти?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: По Упутству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Упутству А и Б?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Радован је написао да је председник општинског одбора и председник Кризног штаба, тамо могли сте прочитати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте сада председник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, а у Кризни штаб су улазили сви функционери који су тада били српски у општини, народни посланици и сви они бивши чланови Извршног одбора, то је значи, по старом Закону, значи начелник војног одсека, начелник територијалне одбране, секретари, општински секретари, онда људи из привреде, разумете и тако даље, значи, тако да смо ми формирали тај Кризни штаб негде крај децембра 1991. године који је деловао до неког 05.-06. априла 1992. године. У међувремену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли све време били председник Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, од почетка, то је било неких два-три месеца, то је крај децембра до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Три месеца?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Три месеца, јесте. Главни задатак Кризног штаба је био да се по Упутству, пошто смо ми били мањинска општина са српским народом да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите нам мало о структури Зворника? Које је ту било већинско становништво? Да ли су Муслимани били већински?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 60 према 40.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У корист?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У корист Муслимана било је на општини, а у самом граду било је 76 према 24%.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто Муслимана 76%?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Тако да, пошто немамо никакве шансе да се и одбранимо и очувамо, ми смо по свим својим плановима планирали да изађемо из Зворника негде на српску територију да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У случају неких сукоба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У случају сукоба, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И каква је била та варијанта Б? Шта је требало?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да оформимо своје српске органе и да сво српско становништво и српска села буду ушла у територију српске општине Зворник, а муслиманска села да остану под муслиманском управом и под муслиманском скупштином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А мешовита, шта са њима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није било мешовитих, верујте, то је било, углавном су то била чисто помешана села, село до села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте ли имали неку идеју како да се та подела оствари?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушајте, ту је било разних предлога, разних дискусија, чак преговора са Муслиманима, ми смо са њима вршили преговоре месецима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је био Абдулах Пашић председник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сво време је био Абдулах Пашић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сво време?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када, до те поделе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: До 09. априла, он је до тада био председник, за сво време. Тако да ми смо углавном имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, јесте ли ту разговарали о тој подели могућој?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је то иницирао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И једни и други су били за договор по сваку цену да се договоримо, па макар нешто било и на штету, само да не дође до сукоба, да не дође до пустошења, до мртвих глава, до паљења и шта ја знам, до зла, јер најбоље се поделити, разумете, мирно, па ако Бог да прође гужва око нас, онда ћемо опет сести, попити кафу, ајмо људи заједно, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та подела реализована или шта је било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте нам о томе.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, та подела није реализована.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то спречио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, на једном састанку који смо одржавали ми у Малом Зворнику у хотелу «Језеро» ми смо послали председника Извршног одбора званично Јову Ивановића и председника општине српске, који је изабран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пазите на она имена, да Вас ја не подсећам, што сам Вам дала, оне шифре.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, није овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте понели? Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, није овај заштићен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није заштићен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да они су отишли на те преговоре у Мали Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви били тамо у хотелу «Језеро»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био сам раније, једанпут, али тада нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том приликом нисте Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Том приликом нисам био, а да сам био, добио бих ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ови што су добили, шта су добили, испричајте нам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Они су разговарали и једни и други, четворица Муслимана је дошло са муслиманске стране преко Старог моста, а наши су отишли из Каракаја преко Новог моста и дошли су у хотел «Језеро» у Мали Зворник. Ту су разговарали неко време, а онда им је сигнализирано да неки сумњиви типови ходају око хотела, није им сигурно и да пређу у неку салу горе на спрат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то био датум, пре оног 08. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте, не могу Вам рећи тачно, да ли је то 06., да ли је то 07., немојте ме тачно, јер то је било пре, четрнаеста је година, а углавном, негде између.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви то сазнајете накнадно шта се догодило?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушајте сада ово, ми смо у Каракају, ми смо већ 04.04. сам ја већ, када је Алија наредио мобилизацију и када је начелник СУП-а у Зворнику у току ноћи 03. на 04. почео делити пушке СУП-ове само Муслиманима, ми смо се тог момента препали и извукли смо Кризни штаб комплетан на српску територију у Каракају. То је било 03. навече, односно 04. ујутру и зато смо ми били у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у «Алхосу», где сте били?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво смо били у «Алхосу», да, у згради «Алхоса», а они су, Муслимани су били у Зворнику и онда смо се договарали телефонима и онда смо долазили у Мали Зворник на преговоре. Тако да су они дошли њих четворица, а наших су дошла двојица. Када су ушли у салу, тамо су затекли сада већ покојног Аркана, Пеју, његовог заменика, мислим да је био и Маузер Љубиша из Бијељине и тако још неки, не знам тачно, верујте. Оно што сам ја чуо, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Вама неко причао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Они су ми причали, Јово Мијатовић, Јово Ивановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су били присутни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Који су били присутни. Када су ушли, рекли су да стану уза зид, они су стали, ко си ти, Јово Мијатовић, шта си ти, председник српске општине Зворник и посланик, ко си ти, Јово Ивановић, шта си ти, председник Извршног одбора, разумете. Ако имате мало воде, јер иначе имам алергију па тешко ми је. Питају Муслимана једног по једног шта је по функцији и тако даље и онда их је питао, господо, ко вас овласти да ви са Муслиманима делите српску земљу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то питао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Аркан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аркан?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Па је Јово Мијатовић одговорио, па, знате, то је политика нашег врха, наше странке, хоћемо мирним путем да се поделимо и тако даље и тако даље. Ја сада не знам ко је од њих, неко је устао, почео је њих двојицу да туче и ногама и рукама, оборио на земљу, окрвавио и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Абдулаха и овог?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не Абдулаха, Муслимане није уопште дирао. Само је наше Србе истукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јову и Ивановића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако сам бар чуо, сада, не, видео сам њих да су били модри и тако даље, али сада, и онда је када су њих добро истукли, онда су рекли Муслиманима, требало би вас побити, али, каже, нећемо, дошли сте на српску реч, а српска реч је светиња. Значи, нећемо вас побити. Али морате нам нешто урадити, а то је, поделили су им по четири папира и ставили у четири ћошка да напишу сви иста питања, која су писали, колико имате војске, ко командује војском, где је војска смештена и тако даље и тако даље и тако даље. Дакле, да сви одговоре на иста питања. И каже, ако не буду се изјаве слагале, онда нешто морамо радити са вама. Међутим, то је била вероватно нека психичка овако да се утиче на њих, онда је Аркан рекао: господо, све ове пушке што сте написали овде да имате, хоћу сутра у седам сати у центру града да буду сложене и подигнута бела застава у Зворнику, јер су знали већ да су «зелене беретке» већ ушле у град, град је већ био окупиран, разумете. Прво начелник СУП-а поделио пушке из СУП-а најобичнијим клошарима зворничким, препродавцима, сумњивим типовима и тако даље, а друго, већ пре пар месеци знали смо да има на Кули граду, више самог града Зворника, да има јединица

патриотске лиге, односно «зелене беретке» која већ месецима горе врши обуку на Кула граду, одмах више Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате, колико је ту било јединица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имали смо обавештајне податке од служби, које су нас обавештавале да се горе, види се једноставно да обучавају, тренирају и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли нападали одозго?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, нису нападали, само се обучавали, припремали раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Раније?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И знали смо да има та јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли знали колико их има?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, претпостављало се да војника има онолико, то су биле гласине, нико то није баш тачно укључио, међутим, у књигама овим сада што је написано, има, већ пише да је то била јединица од не знам двеста, триста људи, четиристотине и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Кула граду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Даље, да, знали смо да је у октобру месецу, ја мислим, или у септембру 1991. године, пазите, нигде рат није близу, у селу Годуш, постављена је прва јединица «зелених беретки» са свим наоружањем, са свим, разумете, и сада има горе, стоји споменик, на том месту је урађен споменик где је основана прва јединица муслиманске војске, односно «зелених беретки» и патриотска лига, како су је већ све звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су имали Срби неке јединице?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Срби имали неке јединице?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ми смо имали по својим селима сеоске страже, или, да тако кажем, као неке чете. Свако село је имало своју јединицу, односно своју територијалну одбрану, да је тако назовем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А територијална одбрана на нивоу општине Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На нивоу општине још није постојала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није постојала?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пазите, ми смо имали задатак само да села српска обезбедимо у случају изненадног напада, да не би доживели неки погром и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било војске ЈНА, да ли је било у то време, фебруар-март?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Једна јединица ЈНА дошла је из Јастребарског са тенковима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овај Драган Обреновић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Драган Обреновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где је он био смештен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, био је делом овамо у Зворнику, а делом је био доле у Челопеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Каракаја?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Дома културе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Код Дома, близу Дома културе, доле су били у једној њивици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колика је била јединица та Обреновићева?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, било је пар тенкова, пет-шест тенкова је било доле, разумете, код школе, колико је било у Малом Зворнику – не знам, јер то је била регуларна војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била још нека регуларна јединица војске ЈНА?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не знам за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није постојала?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је гарнизон најближи ту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Најближи је био Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тузла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дошла из Тузле нека јединица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је из Тузле дошла нека јединица ту да буде?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од војске?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није, није нико дошао из Тузле, јер Тузланци су се после извукли, та јединица из Тузле се извукла у Угљевик, тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када је донета одлука о мобилизацији?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлука о мобилизацији је прва пробна одлука је донешена мислим 05.04.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 05. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када је 05. дошло до сукоба између војске и «зелених беретки» у Сапни, када је убијен заставник, када су се војници разбежали, ми смо се бојали да ће у то доба доћи до сукоба ширих размера, разумете, до освета и тако даље, а врло су често кружиле приче да Срби сви беже у Србију, узму породицу, узму и пушку ко има и оде у Србију и не враћа се, разумете, да би проверили колико људи имамо на располагању, да није могао свет да побегне, разумете, схватате, ако је могао свет да побегне, хајдемо и ми, разумете. Ми смо, односно Кризни штаб, то је још увек Кризни штаб, наредио да се изврши једно пребројавање војноспособних без оружја, тако стоји, колико се ја сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Разумете, и заиста смо констатовали да је врло мали број људи био одсутан, да је отишао у Србију, тако да, значи, нисмо даље ништа предузимали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било војно способних? Да ли сте пребројали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било је 90% свих који су, иначе, били тада на општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то бројчано било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада то нисам знао, верујте, тачно негде око, укупно смо после имали када смо се добро организовали, када смо све организовали, негде од четири до пет хиљада војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било када сте се укупно организовали? Да ли је то после ових борби за Зворник, 08. априла или, када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било 05., негде отприлике када смо прогласили ту смотру, 06.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је 06. већ било тих петхиљада људи на броју наоружаних или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не на броју, него свако у свом селу су били људи присутни, свако у свом селу, нико није од њих организовао јединицу, али свако село је имало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, то је било на основу одлуке да се они мобилишу и да се они ту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не да се мобилишу, него само да се изврши смотра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смотра?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да се изврши смотра, да видимо колико имамо људи, разумете и онда је дошло до, 06. је дошао Аркан у Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то после овога Пашића и оних догађаја у хотелу «Језеро» у Малом Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре, пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре, пре је он дошао ту у Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракај?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Каракај, да. Јер смо ми 04. изашли са Кризним штабом у Каракај. 06. је дошао господин покојни Аркан, за њим је дошао Драган Спасојевић, наш командир станице полиције. Није заштићени, јер, пазите, сам се открио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не одлучујемо ни Ви ни ја, зато сам Вам то управо и дала.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро. Тако да К, сведок К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја имам извештај званични, знам шта причам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, тако да он се сам и открио и пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте Ви молим Вас преко онога што Вам суд налаже, значи, ипак.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има овде неко ко води поступак, управо зато смо Вам то и дали.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ставићу преда се па да се подсетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да, за њим је дошао господин сведок К који је, Аркан када је ушао, само што је погледао по нама, каже: ко је овде председник Кризног штаба? Рекох: ја сам. Каже: ниси више ти, он је показао на сведока К, да је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник Кризног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председник Кризног штаба, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Аркан Вас 06. априла је развластио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Аркан ме је 06. априла развластио, скинуо са места председника Кризног штаба, поставио господина сведока К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да ја сам онда то, верујте, једва дочекао, видим, белај ће бити већи и онда сам се мало извукао, прешао сам у Србију тамо у братову кућу, у то доба, брат ми је имао тамо кућу, верујте, да се мало наспавам и да се одмакнем од свега, да једноставно не присуствујем том злу, види се, да ће доћи до сукоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је држао Зворник у то време, 06. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У то време су држале барикаде «зелене беретке» на свим прилазима Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана укупно је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, негде отприлике од 04. па до 09., нико није могао ући ни изаћи из Зворника, они су држали барикаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били, физички у то време?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ми смо били физички у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Каракају? Где сте спавали, да ли сте ишли у своју кућу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ишао сам у братову кућу у Мали Зворник сам ја спавао, спавали смо и у тој згради на бетону и како се где ко нашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта је са становништвом Зворника? Где су они?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Становништво Зворника је већ раније полако, већина је нас, или имамо кућу у Малом Зворнику, или брата и тако даље и тако даље, тако да је већина српског становништва са децом, са породицама, са женама, то је све прешло већ полако у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, видело се то, схватате, да иду, они криминалци зворнички, да носају пушке по Зворнику, једноставно и држе барикаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А муслиманско становништво?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Муслиманско становништво је било у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било у Зворнику, до доласка, односно до уласка Арканове војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог 08. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тог 09. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је 08. или 09.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 09. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 09. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, тако да ја нисам баш био у току тих припрема, да кажем, узимања Зворника, јер никада у нашем плану није било ни у Кризном штабу, ни у званичној полицији, није било узимања места која су под муслиманском контролом, односно где су Муслимани већина, него смо увек рачунали да држимо и сачувамо просторе тамо где живе Срби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како се то десило да сада Срби узму оно већинско муслиманско, како?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, да Вам кажем, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ипак сте Ви председник, да ли сте добили информацију како то, ко је то одлучио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је одлучио Аркан, Пејо и ко је дошао са њим још, ја не знам, верујте, у то доба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Пејић, његов заменик?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејић, Пејић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пејић, име?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, Пеја смо га звали, не знам како му је име уопште, немам појма, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви први пут видели њих у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први пут сам их видео 06., кажем Вам, када су ушли и када су ме развластали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули пре тога да ће он доћи, да се нешто дешава у Бијељини?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо сам да се дешава у Бијељини, знали смо да је Бијељина узета и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је узео Бијељину?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Арканова војска да је узела Бијељину, да су «зелене беретке» из Бијељине које су држале пунктове растеране, да је Бијељина ослобођена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да он сада иде ниже доле према Вама или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чим сам га видео, знао сам да је некуда пошао, сада, шта је у питању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пре тога, да ли сте имали информацију да ће он доћи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, никакву информацију ја нисам имао, никакву информацију. Ми смо се само припремали за одбрану српских села, српског народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је довео у Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: По причању самог господина сведока К, по нечијој опет препоруци, он је отишао до Аркана у Бијељину, са њим обавио разговор и његову јединицу превео преко Дрине у бању Радаљ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радаљску бању?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, на србијанској страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, прекопута, код Малог Зворника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок К?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И њега довео?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да и после када је превео ту јединицу и после када је дошао Аркан у Зворник, онда је њега Аркан поставио за председника Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да ја то време нисам био председник Кризног штаба, нити сам се ангажовао више, једноставно сам покушао да се склоним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та три дана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не баш три дана, тако, скоро до 10. сам ја ескивирао. Повремено сам долазио само да видим каква је ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ишли у «Алхос» 09.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У зграду «Алхоса», да ли сте ишли 09.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Повремено касније, после подне сам отишао, када се стишало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када је Радио Зворник објавио да је Зворник слободан и тако даље. Онда сам отишао у «Алхос» да видим шта се десило и каква је ситуација и они су ми рекли да су Арканове јединице растерале «зелене беретке» и ту патриотску лигу и да су преузели власт у Зворнику. Тако да смо били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте у Малом Зворнику, кажете, када је било то узимање Зворника? Да ли сте чули борбе, ко се ту борио? Шта је ту било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не знам, верујте, ко се борио, ја сам био на србијанској страни, али сам чуо да се почело пуцати иза пола ноћи. Онда сам скочио из кревета и кренуо сам србијанском страном према Зворнику, горе, путем према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мосту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пошто је била братова кућа доле, у доњем насељу, прекопута војске, кренули смо горе према мосту, према Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Каракајском мосту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, пошли смо према Зворнику србијанском страном, кроз горе, тако да смо дошли до старог моста, Железног моста у Зворнику, преко пута Зворника и видели смо да пуца, да грми, народ се крије иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле се пуца?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пуца се у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У граду, у Зворнику, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, значи, на босанској страни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само на босанској страни, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа на србијанској страни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа, а народ бежи на србијанску страну, беже и Срби и оно што је остало Срба, тамо беже и Муслимани, жене, деца и тако даље, то је све полако бежало према Србији. У огромним групама је бежао народ, схватате, тако да ја нисам знао шта се дешава, нисам тамо присутан, оно што могу видети преко Дрине, то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то кренуло ујутру?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Негде пред зору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред зору?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу тачно да се сетим када је то кренуло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је онда, што Ви кажете, «узет» Зворник? Када је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, није то трајало дуго, то је трајало можда пар сати, негде већ пре подне, пре, око подне, огласио се Радио Зворник и огласио се српски спикери и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта кажу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кажу да је Зворник слободан, да се народ врати назад, у своје куће и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците нам нешто, да ли су биле неке борбе ту на тој територији? Неки оружани сукоби?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Док се пуцало, било је борби, сигурно, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, пре тог 09. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре 09. априла није било борби никаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а после?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А после, како где, зависи, после какви су вршени напади. После су већ, Срби су били на својим територијама, Муслимани су отишли на муслиманску територију. Сталне провокације, стални напади су били и са једне, рецимо, ако Муслимани нападну неко српско село, нормално се ту води борба,

разумете, јер села су била помешана. Али, углавном су се они сконцентрисали на јужни део општине зворничке, Каменички део горе су отишли сви, тај део горе, где је било већинско муслиманско становништво и Сапањски део који је опет био већинско, док је северни део општине је био изразито српски крај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно, Челопек, Каракај?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већински, код Каракаја, од Каракаја, па кроз доле до, до Пилице, према Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ови, Козлук, Скочић, Шепак? Они су горе према Тузли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Козлук, Скочић и Шепак су били муслимански, али њих нико није дирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има од Каракаја до Козлука километара?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим око петнаест километара, петнаест-шеснаест километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Тузли тамо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, према Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Бијељини, горе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Према Бијељини, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али није на путу, мало се скрене?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Козлук?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Козлук је био на сред пута Зворник – Бијељина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зворник – Бијељина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Скочић и Шепак?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А Скочић је био лево од пута горе даље, а Шепак, такође је био једно три-четири километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту биле неке борбе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Лево. Не, не, никаквих борби није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на Кула граду, ко се борио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На Кула граду су, пошто је Зворник узет и нисмо више могли ходати по граду, снајперисти су тукли нон-стоп по улицама, разумете, са Кула града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Кула града?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, Кула града је много височија од града тако да су све видели и баш се сећам, једног су војника убили снајпером, малтене пред Робном кућом. И онда су, одлучила се, војска је тада одрадила свој део посла, још увек је била званична ЈНА, тако да је дошла једна јединица која је протерала «зелене беретке» са Куле града и створила један простор безбеднији за нормално функционисање града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је пала Кула град?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим, немојте ме тачно држати, али мислим да је било 26. априла, ако се добро сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је учествовао у тим борбама?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јединица је била одавде, дошла нека, верујте, ја тачно не знам како се звала та јединица, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Војска, значи, регуларна?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Редовна, редовна војска је дошла и одрадила посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нису били ови територијалци?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, територијалци, па, нисмо ми, нити умели, нити знали, ни смели, јер ми смо били само да се бранимо своја села. Зато смо били и организовани и тај смо задатак имали само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава 10. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 10. априла, на седници Кризног штаба, којој је присуствовао и наш, касније командант, господин Марко Павловић, он пошто је човек био искусан, ваљда од нас много искуснији, одмах нам је предложио да не смемо дозволити анархију и да не смемо, да морамо одмах успоставити органе реда, односно раздвојити цивилну, цивилне структуре од војски и да одмах оформимо, да почну радити, једноставно, цивилни органи општине. Ми смо позвали наше избрате функционере на Скупштини 27. децембра, да почну да раде свој посао, међутим, десило се опет да је овај господин Јово Ивановић, који је био председник Извршног одбора и у заједничкој Скупштини, и у нашој српској Скупштини, одбио је да врши дужност, каже, ја више нећу, није за мене, ја не смем и тако даље и једноставно је узео ташну и отишао да ради свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То још о децембру причате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, он је био изабран у децембру, али то причам за 10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није више хтео да буде?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није више хтео да буде, да прихвати функцију председника Извршног одбора, да дође у општину, да почне радити свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да смо се онда нашли у ситуацији да не можемо да сазовемо Скупштину, јер је све блокирано, разумете, барикаде и тако даље и онда су Кризни штаб је предложио да привремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, па Ви сте Кризни штаб?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, да, али читав Кризни штаб је предложио да привремено преузем функцију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Други чланови, значи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Други чланови, да. Да привремено преузем функцију вршиоца дужности председника Извршног одбора – ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте прихватили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Привремено сам ја то прихватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нешто што нисте привремено? Ви све нешто привремено? Да ли Вас је неко терао да прихватите те функције? А где пише да је привремено? Нигде ја нисам видела у овим документима, пише председник Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не пише, привремени председник, него председник Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, тако се писало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви сматрали да је привремено?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално, док Скупштина сазове се и док се не изабере председник, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Ви постајете председник Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: ВД, председник Извршног одбора или како смо је ми назвали, неко је назвао Привремена влада, тако су је после звали Привремена влада.

Уствари, то је био Извршни одбор Скупштине општине Зворник, разумете. Ту функцију сам вршио све до, значи, пазите, ово сам прескочио, значи 10. смо то одлучили да се оформи, 12. смо опет састали се и изабрали, званично те чланове, функционере општинске, који су били, секретари, и ја међу њима и 13. смо имали први састанак, званично смо извршили процену ситуације и тако даље и тако даље. Да би ја остао на тој функцији до негде почетка јула месеца, не знам тачан датум, али верујте, да ли је то седми, да ли је то осми, да ли је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, све време сте од 12. априла до почетка јула?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од 13. јула, званично сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председник Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Разумете и ту сам функцију вршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте постали председник Ратног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је веома погрешно интерпретирано, тај Ратни штаб, ја то морам да објасним, пошто смо ми, када смо прешли у општину, горе када смо званично у канцеларију, ја сам био у канцеларији управо председника Извршног одбора са свим службама и онда смо дуго остајали. Јер, пазите, ту је учествовао у раду и начелник ТО и начелник војног одсека и начелник СУП-а и чланови тог Извршног одбора и многи директори који су имали проблема, позивани су на те састанке, разумете, као директор Дома здравља, представник школства, представник здравства, представник привреде и тако даље и тако даље. Значи, био је то један овако врло проширен скуп и дуго смо остајали на тим састанцима, а нисмо стизали онда да обавимо друге послове, разумете. Па смо једнога дана донели одлуку да само два пута седмично се састајемо, разумете, а да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као Привремена влада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Као Привремена влада, да. А да ова два секретаријата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ратни штаб?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ратни секретаријат, није штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ратни секретаријат, тако су га назвали, али то је уствари била група људи која је бринула о потребама војске, о мобилизацији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко је дао то име?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко је дао, нисам ја, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја сигурно не знам, Ви боље, не знам ко би други могао, кога да питамо, ако Ви не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мој је правник, има мој секретар који је био правник, који је то водио, дипломирани правник, па ћу видети каква је ситуација и откуд баш то име. И био је општински секретаријат је био, значи, начелници општинских органа су имали посебно један део, ту оно што се у општини дешавало, значи, треба нека одлука у општини, треба донети одлуку о овоме, ономе и тако даље, тако да смо се ми у општини могли састати зачас, пар људи, састане се, одлучи, али била је одлука да све те одлуке Ратног секретаријата и општинског секретаријата морају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог цивилног, да кажем?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Цивилног, јесте, морају доћи на прву седницу Владе и да се то одмах званично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Формира?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верификује на Влади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, они су били само привремено да одлуче, рецимо, треба да мобилисати десет људи у неку фабрику, одлучити, треба мобилисати двадесет људи, да одлуче, не знам, треба горива, хајде да набавимо и тако даље и тако даље. Управо то му је била сврха. Никакав то није био Ратни штаб, нити је одлучивао о рату, верујте, али је то заиста злоупотребљен његов назив, само смо га тако назвали и заиста, не знам како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате датум када је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде има 20. маја, одлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могуће, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће да је 20. мај?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам сигуран, зато што године су прошле, што кажу, већ се остарило и посенинило, тако да заиста не могу да гарантујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је донео наредбу о општој мобилизацији?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кризни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кризни штаб?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И то у доба када сам ја нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одлуку о проглашењу ратног стања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је и то Кризни штаб донео., у доба када ја нисам био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одлуку о давању овлашћења станици јавне безбедности Лозница и Мали Зворник за привођење цивилних лица станици?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја мислим да је то радила Привремена влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то, Ви сте, Бранко Грујић, председник Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Привремена влада је то урадила, на захтев?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваш је овде, 14. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На захтев војног одсека и штаба територијалне одбране, јер се дешавало да многи војници, једноставно, почну бежати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко лично, на захтев, кога, лично?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Војни одсек, зато што смо бежали, онда да се констатује да су људи побегли, отишли у Србију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био шеф војног одсека?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Стево Ивановић, Стеван Ивановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, рекосте, још и кога, територијална одбрана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Начелник територијалне одбране и начелник војног одсека и тражили су да се та лица враћају из Србије, зато што је проглашено ратно стање, зато што су војни обвезници који су избегли војну обавезу. Због тога су они враћали се овамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је ова одлука о формирању специјалне јединице територијалне одбране, 18. априла, председник Привремене владе Бранко Грујић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Та одлука никада није реализована, имате тамо касније у документима, да је та одлука поништена, ако сте гледали та сва документа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, има, добро, питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да та одлука никада није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је иницирао доношење те одлуке?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Иницирао је Жућо, да Вам искрено кажем, под великим притиском, разумете, да се оформи та јединица, међутим, ми смо ту одлуку одмах поништили, тако да та одлука никада није заживела, нађите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нашла сам, па, питам, питам, добро. Ајде да се вратимо сада на Марка Павловића. Ко је то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Марка Павловића ја сам 1991. године, негде у јесен упознао, по први пут, у хотелу «Језеро» у Малом Зворнику, када сам дошао случајно, затекао сам њега да седи са господином, сведоком К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У јесен 1991. године?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Упознао ме, каже, ово је мој пријатељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже, ко је то? Како га је представио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа, само ово је мој пријатељ, разумете, из Србије, тако да није ми рекао ништа о њему, ништа званично, ко је и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му је име рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, рекао ми је, не знам, једноставно рекао ово је мој пријатељ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Марко или Бранко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, тада не знам, не могу се сетити, тада шта ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да, да ли је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте га први пут видели у хотелу «Језеро», у јесен?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У хотелу, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После се појавио када је почео већ, када је Аркан дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали до априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам га видео још пар пута, онако у хотелу и тако даље, али после је био представљен и као Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је представљен као Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, негде пред почетак сукоба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет Вам је сведок К?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тада Вам га је представио. Да ли је рекао нешто ближе о њему, ко је он?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, рекао је само да је, како се каже, један радник из МУП-а Костић, да је упознао га са њим и да помогне, једноставно у тим нашим несрећама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то каже, овај сведок К?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сведок К, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је он дошао да помогне?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да помогне?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У организовању нашем, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то пре овога узимања Зворника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре, пре, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, у каквом организовању, чега?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, добро, Кризног штаба, о одлучивањима и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, обзиром да сте Ви у то време председник Кризног штаба, да ли питате ко је тај човек, каква су му знања, шта је по професији, одакле је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да Вам кажем, нама је био добро дошао чак и човек који је дошао да помогне и што бих ја питао, ако га је неко послао, ако је он човек сам дошао, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали шта је по занимању, каква знања има?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, верујте, једноставно смо видели да човек зна више од нас, да је добронамеран, све што предлаже – предлаже, дакле, и патриотски и домаћински.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, одакле је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ни то нисам знао, нисам хтео ни да питам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте стигли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ни хтео да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте хтели?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јер, пазите, његов контакт је био први са командиром станице, рачунао сам да командир станице зна ко је, шта је и са ким контактира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тада био командир?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сведок К.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, тако да ја, кажем, нисам, боље некада нешто и не знати, него да зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али, ипак, Ви га постављате за команданта штаба територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Али, то је било касније, то је тек у мају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, било је у априлу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како, 28. априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Неће бити тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, биће.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чекајте само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви реците, имамо писмено овде. Како се Ви сећате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам Вам рекао у почетку да не могу се сетити датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајде да обрнемо питање, како сте га поставили за председника, за команданта штаба територијалне одбране?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како је Зворник узет, он је често долазио и присуствовао је нашим састанцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, за време узимања Зворника, шта је он радио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, ја нисам био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре тога и после тога? Нисте били ту три дана. Шта је он ту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре тога је он контактирао са господином Спасојевићем, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јао, опет, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро и?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да ја нисам улазио у њихове послове, разумете, он је био нека веза, мислим, тамо сте прочитали вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веза са сведоком К?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Костић је препоручио сведоку К да узме њега, да га овај одведе код неког другог човека и тако даље и тако даље. И та је веза таква била између њих двојице највише, тако да они то вероватно могу боље од мене објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, 10. април, 12. април, Ви сада постајете председник Привремене владе, шта се сада дешава до краја априла?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дешава се до краја априла да смо ми позвали све, званично изабрани начелник ТО на Скупштини нам се није појавио када је пукао рат. Код некога је побегао, дезертирао је и онда смо остали без команданта штаба ТО. Тада смо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било, пред ова догађања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Касније, када смо објавили мобилизацију, њега већ није било. Он је већ био побегао. Тако да смо остали без команданта штаба ТО. Неко је обавестио Кризни штаб да има човек, из округа Зенице, да је избегао ту код нас, а да је био негде командант штаба ТО. Мислим да се звао Зоран Пајин. Зовнули смо га, јеси ли био командант – јесам, хоћеш прихватити – хоћу и ми смо га именовали за команданта штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог Пајина?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, Влада је донела одлуку да он буде. Међутим, десило се да је он већ одмах почео неке муљавине, тако да је неко оружје мислим «ћапио», напунио гепек и побегао и опет смо остали без команданта штаба ТО. Онда смо, зовнули смо све наше офицере да питамо, људи, хоће ли неко бити командант штаба ТО. Једноставно, нико то није прихватио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се то све већ дешава?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, то се дешавало у једном дану, десет случајева, то иде брзо, схватате, јер немамо времена чекати, рат је, пуца се, убија се. Онда су зовнули једног човека кога су познавали из Београда, који је, иначе, био потпуковник у војсци, па је прешао, радио у царини и замолили га, а раније рекао, ако буде требало да вам се помогне, ја ћу доћи. Можеш ли доћи да помогнеш, треба нам командант – хоћу. Узео је годишњи одмор, човек је дошао и ту био неких двадесетак дана, двадесет и нешто дана, не знам тачно колико је био, истекао му је одмор и он човек каже, људи ја више не могу, ја се повлачим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и тај оде?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Оде и он. И онда смо поново остали без команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Разумете, и тог момента на седници на којој је присуствовао и господин Марко Павловић, већали смо шта ћемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седници, чега?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Седници Привремене владе, Извршног одбора или Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како тај Марко присуствује седници, у ком својству?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, присуствовао је у улози саветодавна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га пушта ту да уђе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га пушта да уђе на седницу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, већ се он са нама упознао, разумете, видимо да помаже, саветује нас, разумете и тако даље, тако да смо га, малтене, прихватили као свог члана, као некога ко је најдобронамернији дошао и да помогне, разумете и некога ко зна више од нас, ко име више искуства и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте знали да има искуства?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, видели смо по његовим дискусијама, по његовом понашању.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквог искуства?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Уопште искуства у ванредним околностима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ванредним околностима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви питали, да ли је он неки војник по занимању?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, он се представио као мајор Марко Павловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као мајор?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И више нисмо ни питали, шта ће се више питати, значи, човек од струке, зна посао, тако да, онда је неко од чланова Извршног одбора или Привремене владе, не знам тачно, не сећам се ко је, предложио, па, добро, ако већ је Марко ту, знамо да зна и да се разуме у то, зашто не би њега поставили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту неко од присутних чланова Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Неко од чланова Привремене владе, да, да. То је био предлог. Питали смо га: Марко, шта мислиш? Каже он: слушајте, људи, видим да немате кога. Прихватићу док се не снађете за неко друго решење. Тако је он тога дана прихватио да буде, дакле, и он је рекао само, док се не нађе неко адекватно решење за то место.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, сада ћемо да Вам покажемо. Да ли може режија да нам пусти ово? Ево га. Само није оштро, ево, добро. Другу страну, Оливера, то, то. Ето, горе имате датум. Да ли можете, сада се види све.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И онда је њему наложено да, речено му је, ти себи формирај тим са којим ћеш ти радити и онда је он предложио ове људе себи за сараднике и ми смо усвојили, дакле, његов предлог, по његовом избору људе које је он изабрао себи у тај штаб ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, по његовом избору?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је дошло до тога, да се он касније прогласи и за овог команданта ове здружене, ове јединствене војно-територијалне команде?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: ВТК?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дошло је тако, што је негде у мају или не знам ни ја, верујте, то јуна, јула када је проглашена званично Војска Републике Српске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Формирана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. И дошао је командант у Зворник да формира бригаду. А пошто је војска бригада, односно војска је покретна јединица која иде даље и тако даље, а нисмо имали, имали смо потребу, уствари да имамо један део, малтене, војно неспособних људи који ће нам штитити банке, болнице, путеве, разумете, и тако

даље, дакле, држати страже пред важним објектима, разумете, онда смо формирали ту једну јединицу која ће на мостовима пратити прелаз преко мостова и на његов предлог смо формирали такву једну јединицу, пошто је стигао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На Марков предлог?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Пошто је стигао командант војске, он више није потребан тамо, онда смо формирали ту јединицу ту, у којој је он био поново начелник, односно он је ту јединицу распоређивао, да обезбедимо предузећа, да се не краде, да обезбедимо банке, поште и тако даље и тако даље, важне објекте. Е та је јединица за то служила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он као командант здружених војних и територијалних снага?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, ко је то назвао тако, ја не знам, али то је ВТК, војно-територијална команда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, 16.06.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: ВТК – Војно-територијална команда, значи, команда за територију ту, града. Он није имао никакву улогу да иде тамо даље, у борбена дејства даље да одржава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Ви сте исто то, ево га овде, као председик Привремене владе Бранко Грујић, 16.06., за команданта ВТК именује се Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант ВТК обавезан је да Привременој влади Српске општине Зворник предложи ресор и руководиоце за обављање одређених послова.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И он је изабрао себи сараднике, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је неке извештаје достављао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама, као председнику Владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема никаквих извештаја, схватате, јер смо се састајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, јесте тражили Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сваке седмице смо се два пута састајали, на састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко са ким, Привремена влада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Привремена влада, којој је присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант штаба ТО?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Начелник војног одсека, командант штаба територијалне одбране, начелник СУП-а, председник суда, представник здравства, представник школства и тако даље и тако даље, дакле, то је било једно шире тело које је, малтене, читав живот у општини покривало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. О чему се причало на тим састанцима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: О свим проблемима, дакле, остали смо без службе СДК, не ради, значи, СДК, немао државе, не знамо ни чији смо ни где смо, не знамо ни где је Радован, ни где је Крајишник, нити ико, схватате. Једноставно, остали смо сами на «пустом острву», разумете и онда смо морали сами одлучивати и сами се борити за свој останак, све док се нису успоставиле званичне власти. Пре тога се само успоставила одмах, знам на почетку Министарство унутрашњих послова, одмах је почело деловати, јер је већ 04.04., 03.04., пардон, заменик министра послао једну депешу у СУП да се раздвоји српска полиција од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то када су отишли у «Алхос» тамо, у Каракај?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: МУП?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је постао тада начелник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тада је био начелник Миле Мијић, један бивши судија који је изабран на Скупштини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво је он био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво је он био, па је он после тражио да пређе на место тужиоца или не знам, истражитеља, или, не знам, не могу се тачно сетити, рекли смо може, али нађи себи замену, ми немамо кадра. Сведок К је био много млад у то доба да би он преузео, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је именовао начелника полиције?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је именовао начелника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не именовао, ми смо само поставили вршиоца дужности и дали сагласност МУП-у да именује, тако да је МУП, ми смо послали да је Извршни одбор или Привремена влада предлаже кандидата Јанка Јанковића за начелника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и када је начелник СУП-а изабран, коме он сада одговара, обзиром да је ратно стање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одговара свом министру, свом Министарству.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, обзиром да је ратно стање, да ли се неке потчињава?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, мислим да по Закону, не знам, нисам сигуран, нисам правник, верујте, мислим да по Закону стоји да у ратним условима да је станица полиције се потчињава најближој војној јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А територијалној одбрани?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Исто тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, потчињава се најближој војној јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А каква има територијална одбрана овлашћења у односу на Владу, општину у ратним условима? Да ли подноси неке извештаје Привременој влади?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема никакав, има територијална одбрана државе која је исто тако као и ми, Министарство унутрашњих послова има своје надлежности и обавезе. као и војни одсек, пазите, војни одсек је званично орган Министарства, али је начелник војног одсека члан Извршног одбора Скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али Ви када председавате састанком Привремене владе, кажете, сви дођу. Да ли подносе неке извештаје, свако из свог ресора или?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Свако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да Ви председавате као председник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, дође тај из територијалне одбране. Да ли он нешто прича?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Каже оно што има својих проблема, ресор, начелник војног одсека каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај из полиције шта он каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Полиција каже, имали смо проблем ту и ту, такав и такав, разумете, обавести, разумете, имали смо провалу ту, имали смо крађу ту, неку саобраћајку и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, убиства нека, нешто теже мало од провале?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, верујте да су то врло ретко обавештавали. Е, сада, постоји могућност да и они нису долазили до правих информација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите, начелник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па и начелник, да. Јер, рат је био и друг друга неће да каже, разумете, тако да је то врло, врло, информације су врло мало се кретале ка врху.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде да покушамо да се приближимо оптужници, никако да дођемо до онога за шта се, шта Вам се ставља на терет. Да кренемо још са овим Жућом. Ко је тај Жућа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте га упознали, када сте га видели, која је његова улога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам га доле видео онај дан уочи кретања на, негде 08. сам га први пут видео у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 08.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Онако запамтио сам га, жут је човек био, тако сам га запамтио, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, 04. га нисте видели, нисте га чекали 04.?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, нисам сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Први пут сам га видео 08. тамо у Каракају, у штабу, ту, са Пејом контактира и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Мирослава Богдановића?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Неког посланика?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можда сам некада некога и сретао, али, верујте, заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте Жућу 08. први пут?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: 08. сам га први пут видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, где сте га видели?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У штабу у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је довео?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Откуд ја знам ко га је довео, видим човек ту, жут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је већ био ту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са ким је био, са ким?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Са Пејом је углавном контактирао, Аркановим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Пејом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте ли питали, ко је овај човек, шта је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ма, шта ћу питати, ко год дошао, добровољно дошао, добро дошао, верујте, људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали ко је, у којој функцији?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, нисам, ма нисам. Верујте Ви да ми, иако смо на састанку, ако Пејо улази или ако Аркан улази, ми смо сви морали стати, скочити и стајати мирно. Иначе, уби, разумете. Туче као волове у купусу, разумете, сви смо морали стајати мирно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, добро, јесте ли сазнали ко је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сазнали ко је то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, после смо сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када после?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Касније, у току месеци, да је окупио ове добровољце, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали у време ово које Вам се ставља на терет, ко је он био, шта је био ту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знали смо да је био тај командир те добровољачке јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви чули то да је командир?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо у току априла месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он, командир чега?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добровољачке те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољачке? Одакле су дошли ти добровољци?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Откуд ја знам, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су почели да долазе добровољци? Ко их је звао? Како су се ту обрели?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сами су они дошли, верујте, само пређе преко моста и он је већ овамо код нас, разумете, ту нема шта да их ко зове, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви као општина тражили помоћ неку у добровољцима, у оружју?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ма, не, у оружју нисмо, обраћали се јесмо преко радија за нам треба људска помоћ у људима и тако даље и тако даље и онда су они долазили сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И они су сами долазили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Они су сами, јављали се у штаб територијалне одбране, односно доле у команду и одатле су распоређивани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав сте Ви однос имали са тим Жућом, јесте га виђали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ниокакав, да Вам кажем искрено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа са њим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имали су са њим проблема много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каквих проблема?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако да овај, па, често пута су биле информације да његова јединица, не знам, пуца по граду, да су опљачкали ону продавницу, да су некога привођили и тамо саслушавали, и тако даље, да су чак и почели малтретирати људе на улици, разумете, и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И када то чујете, шта? Од кога то чујете? Од њега или од?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од грађана и од чланова Владе, односно Извршног одбора да се то и то чује, да се то и то десило и онда ми то пренесемо команданту, господину команданту и тражили смо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марку Павловићу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, и тражили смо, коначно је била одлука да се они морају или ставити под команду званичну и слушати наређења или да морају да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио и када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам тачно када, али негде отприлике око, око, почетак, крај, крај априла је било ту негде, схватате, отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте по овој одлуци 28. априла је постављен командант штаба територијалне одбране, Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, а био је пре тога и други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И већ је тада било проблема?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И тада је било проблема, већ и раније, одмах, чим је дошао, одмах су почели били проблеми и званично када је био Марко Павловић, тражили смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је било непосредно након што је Марко Павловић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одмах након пар дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ су они правили у априлу проблеме?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И пре тога и рекли смо да хитно стави под команду све или да их истера ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате ту одлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлука негде у архивима сигурно. Међутим, шта се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлука, чекајте, одлука Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да, Извршног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је гласила, да ли се сећате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Гласила да се та јединица Жућина мора ставити под команду територијалне одбране или морају да напусте територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се Жућина јединица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Међутим, они када су то чули, нису се са тим сложили и одмах су извршили напад на штаб територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На штаб?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, Жућа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Та јединица његова Жућина, на челу са те и те јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када је то било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је био 08. мај или тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 08. мај?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Почетак маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били присутни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам случајно наишао, значи, негде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било увече?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Увече, да, увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Случајно сам наишао, хајде да свратим у штаб да видим има ли, чуо сам да је било неких борби и тако даље, да видим шта се дешавало данас у току дана, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су биле борбе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У селима тамо даље од града, разумете. Били су неки напади и свратио сам случајно код команданта да се распитам, да видим, шта је било. И тог момента сам затекао у штабу официра војске Обреновића, био је начелник СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маринко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Из Лознице, како се зваше, Милош Пантелић, био је командир станице Маринко Василић и тако, сели смо ту, попили кафу и једног момента само је потегла нога о врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било у Каракају?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, у Зворнику у штабу ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш у штабу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Баш у штабу ТО, прекопута поште, у канцеларији Марка Павловића, команданта. Ногом о врата, дум, врата се отворише, човек носи митраљез, каже – добро је да сте сви на окупу, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познали тог човека?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како не, па Жућа лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први је ишао он и за њим је ишао још неких шест-седам људи. Неки су имали црвене беретке, неки нису, неки оваки, неки онаки и онда како су прилазили, Жућа је прешао на моју страну и ставио митраљез иза леђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама, Жућа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. И стоји иза мојих леђа, ја седим и прво су рекли: одложите оружје. Нико није заиста одложио оружје, сви су остали да, па, нека побију, шта ћемо. Нико није оружје одложио. Дакле, мени је ставио митраљез иза леђа, Марко је добио чини ми се шкорпион или више аутоматска пушка, Обреновић, сви до једнога нас, сви смо добили цев у слепоочницу. Онда је почело ту надмудривање, захтеви. Ми смо дошли овде да се боримо, ми нисмо дошли овде да штитимо Муслимане, а ви њих браните, ви не дате да ми ратујемо и тако даље, војска нема да једе, нема да пије, ви трошите паре и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви схватили, зашто су они дошли, шта се тражило?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Слушајте шта ћу Вам рећи. Сада, основна је била поента да ја као председник Извршног одбора потпишем одлуку да српски четници преузимају команду над зворничком општином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српски четници?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, тако се представио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су се представили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Жућа је и ја сам њима рекао лепо, господине, сазови суд, Привремену владу или Извршни одбор, овде сада, ставите тај Ваш предлог на гласање и ако је један изнад половине гласова за Ваш предлог, ја ћу одмах потписати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да они, шта, постану ту сада управа града?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, али да он сазове сву Владу ту да дође сада ту Влада и да стави свој предлог на гласање и ако његов предлог буде изгласан, ја ћу потписати, разумете. Међутим, то је трајало сатима и сатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте били сви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ту смо били сви, ми под пушкама, разумете, они нама држе предавање како смо издајници, како смо и тако даље и тако даље. Траже сто ђавола, војска нема витамина, нема воћа, нема униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они били стационирани, тај Жућа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте ми, доле близу Каракаја су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каракаја?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је та његова јединица имала људи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ни то не знам, верујте ми, стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја то никада ни питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се звала та јединица?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо сам да се звала «Игор Марковић», «Жуте осе» после су се звале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да и онда је тај несретни Жућо каже, сатима нас је ту држао, али се десио један случај такав, они су разоружали наш штаб тамо испред штаба и поставили своје људе, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту, код поште?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да и једног момента, отварају се врата, улази капетан прве класе у канцеларију. Виче, добро вече – добро вече, каже, људи да ли то нешто није у реду, а види се има пушке поредане, Марко каже: не, не, капетане, све је у реду, седи. Човек пролази и седа за сто. Е сада вероватно ни Жући није било јасно, откуд тај човек, како је ушао у његову стражу, шта се десило даље, да су сада и они опкољени, разумете. И почео је полако смањивати те своје захтеве, смањивати, смањивати, и наједанпут је командовао да напусте, да изађу, да ће наводно други пут они то утначити са нама. После сам сазнао да су имали план да читав штаб да побију и да нас поредају од поште до споменика у Зворнику и да свакоме напишу – «овако ће проћи сви српски издајници», разумете, касније сам то сазнао. Тако да смо тада, случајно, што кажу, остали, доласком тог официра, случајно смо остали живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, кога сте о томе обавестили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кога ћу обавестити, када је ту командант војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не знам, питам, кога сте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, немам никога, ту је командант војске који је имао пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то био тада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Обреновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драган?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај што је из Јастребарског?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Ту је командант штаба ТО који је такође имао пушку, па коме да причам, немам шта кога питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неко виши?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема нико виши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема нико виши од Марка Павловића и Вас?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, ми немамо, ми немамо у општини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, изнад Вас?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немамо, немамо комуникацију, тек је то почело, схватате, једноставно не знам ни где ми је председник, не знам ни где ми је управник, не знам ништа, схватате, још увек је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да сте знали, кога бисте обавестили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално Радована горе и председника Државе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, пре него што вас је овај постројио, Жућа, кажете, било је проблема?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то сте слушали. Јесте ли тада обавештавали некога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Обавештавали смо штаб ТО, разумете, да преузме, Марко је увек обећавао да ће то завршити и утицао је више пута да се то мало смири.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Марку Ви говорили лично?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, имам информацију да је ноћас војска обила радњу, да је пуцала по граду, узнемиравала грађане, ето, углавном то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога више горе нисте обавештавали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам кога више, када није било комуникације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су биле скупштине, оне у априлу, мају, да ли је ишао на Пале Јово Мијатовић, јесте ишли Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ама, био је пут пресечен, био је пут пресечен, разумете. Ја нисам никуд ишао горе, јер ишао је Мијатовић на састанке, ишло се около преко Власенице, преко Шеховића и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је ишао Јово?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је пут врло несигуран, не знам, верујте колико је пута ишао и када је ишао и да ли је ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је обавештавао Јова као посланик Скупштине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У то доба, па врло ретко се одржавало тада, били су путеви пресечени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али када се одржавала, да ли Вас је обавештавао? Да ли дође па каже, ја сам био у Скупштини?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То да, када оде на главни одбор СДС.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте му одговорили онда да то пренесе горе или шта?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Говорено му је то, сигурно, био је и он присутан састанцима, али, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте га Ви обавештавали као председник Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта ћу га обавештавати ја, када је он био присутан састанцима Владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам шта ћете, него да ли сте?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, па јел био присутан, знао је за све, разумете и он је присуствовао свим састанцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте му рекли онда, види шта се ради, иди реци тамо где идеш?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све смо рекли, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, Ви, Вама се обраћам, мислим не морате сами себи на Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, јесте му Ви рекли, Јово видиш ово, јави тамо где идеш већ, пошто си ти посланик или не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, јесмо рекли, схватате, нормално да он сам је обавештавао о ситуацији, али ни они горе нису имали никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазила Биљана Плавшић у Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дошла је негде други-трећи дан је само наишла из Београда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оно када је узет Зворник?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тек када је Зворник, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А, Карацић да ли је долазио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, Карацић је дошао негде тек у јулу, у јуну, тамо негде, први пут је дошао у Зворник. Не знам тачно, да ли је јули или јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта се дешава у мају и у јуну са тим Жућом? Он је тог 08. маја хтео Вас, па није, па пустио Вас, шта се после дешава? Да ли је било још проблема?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После је он био доста примирио се, ја колико знам, отприлике, разумете, та његова јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он или јединица његова?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јединица, да, да, да. Јединица његова се била мало примирила и није било неких посебних проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У мају и јуну?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је био неки затвор на Економији, на Циглани, у мају?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, лично?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Економија?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушање затвореника?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа ја то нисам чуо, то је држала, пазите, имао сам начелника полиције који је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је држао, рекосте, то је држала?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Или полиција или ТО, схватате, јер ја, Влада с тим није ништа имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знате ко је држао, ако не знате да је постојала?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, начелник СУП-а нас је обавештавао да има притворених ради саслушања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то Вас питам.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А није рекао ни где су, ни колико их има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, да ли Маринко или ко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, онај Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пантелић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, код кога дође, када?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када дође, код кога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, на седници Владе обавести да има приведених људи, да их држе ту у СУП-у, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су их држали, шта Вам је рекао Пантелић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нама је рекао да их држе у СУП-у, привремено ради саслушања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У СУП-у?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ту одмах до општине је СУП.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, у граду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Економија?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа није помињао Економију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи говорио је да ту има људи који су држани?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их држи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Полиција, ради саслушања, ради истраге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неки суд, нешто ту?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, суд је радио, био је председник суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Радио је суд?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Њихово је нормално било да полиција поднесе пријаве и то оде суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли знате Ви, да ли су подносили пријаве суду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Откуд ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоцу, да ли је био тужилац у то време?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је, био је и тужилац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је био?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, ко је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник суда?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је Васо Ерић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Васо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ерић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ерић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У време када је проглашено ратно стање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали тог Васу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је био изабран пре него што је на судској скупштини у децембру месецу 1991. године, за председника српског суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али у то време када чујете да има проблема, да ли сте причали са Васом, да ли он има ту неке предмете, нешто везано за то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам ја шта причати са њим, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, као председник Владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам никада причао са њим, јер полиција има свој део посла, полиција ради и ради полиција, ради нормално свој посао, подноси пријаве или не подноси. Суд кажњава или не кажњава, дакле, нисам се хтео мешати никада. Прво ја се не разумем у право и немам шта да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чисто, животно, оно као човек који је председник Владе, па да питате, то мислим, да ли сте питали да ли има тих, пошто ови праве проблеме, да ли имаш ти Васо ту такве пријаве?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председнице, ми смо имали толико проблема других, да га не питамо о томе, нека свако ради свој посао, што кажу, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О тим саслушањима, шта сте Ви сазнали уопште, да има људи у згради општине, да се саслушавају?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не у згради општине, него у згради СУП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: СУП-а, добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Приводе у зграду СУП-а, да ту врше саслушање, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, она зграда суда у центру? Шта је ту? Да ли је ту било нешто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После је ту био затвор, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Затвор?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био још неки затвор?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за Циглану?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Циглана је циглана, што.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, везано за догађаје ове из оптужнице?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, нисам уопште чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су ту два месеца неки људи ишли, пљачкали и то?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа то нисам знао, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Нисам о томе знао ништа. Таман посла када бих ја пратио пет хиљада војника, нема пет хиљада председника да прати сваког војника, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је ишло финансирање тих Жућиних јединица? Да ли Вам је то познато?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ми смо се морали тада снаћи, пошто није било платног промета, министарства још нису заживела, значи, нису преузела своје обавезе, хијерархијски, ми смо се онда интерно снашли, тако што смо на основу господина Марка Павловића који је био заиста домаћински човек, поступио према нама, одмах нам је рекао – све фирме морају да раде, ако мислите да останете живи и да преживите ово све. Одмах је инсистирао да све фирме раде и ми смо онда све фирме покренули и све су фирме радиле, у тим баш најцрњим условима. Дигли смо све пензионере на разноразна места, дигли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте тако буџет општински попуњавали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И онда смо вршили разрез, донели смо одлуку да сви они који су ангажовани, мобилисани, значи, војска, полиција, дом здравља, доктори, болнице, сестре, сви трошкови дома здравља, болнице, разумете, да се покривају из буџета општине, пензионери, школство, професори, наставници, све, дакле, све то је дошло на један, на једну камару, на један списак и кажемо на крају месеца, е, имамо толико професорских плата, толико полиције, толико војске, толико не знам лекара и тако даље и тако даље, то је нека цифра, ајмо колико можемо од привреде узети, разумете. Сазовемо све директоре, кажемо, људи, треба нам нека цифра «икс» и онда идемо по могућностима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су и ови добровољци финансирани од општине?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пазите, ми добијемо списак од штаба ТО, имамо толико и толико војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И ми одемо неку суму «икс», није битно, један динар, није битно, једна марка, схватате, значи, пет хиљада војника, пет хиљада марака или нека цифра није битно, разумете. Дође благајник из штаба ТО и подигне те паре и однесе у штаб и штаб подели. Да ли је он тамо бацио, да ли је украо, да ли је дао војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је дужан то да проверава?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја ваљда дужан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико тражи Марко?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: А, не, верујте.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте веровали?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Веровао сам, верујте, сигурни будите да никада није било то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, знали сте да то финансира општински буџет?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знали смо да неће никада то злоупотребити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, да финансира буџет те територијалце?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сву војску, сву, сву.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сву војску, па то?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сву територијалну одбрану.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте Ви знали да су и те друге јединице под територијалном одбраном? На пример, Жућина, па још неке друге?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлука је постојала да сви морају бити под територијалном одбраном.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то се знало да су они потчињени територијалној одбрани?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, морају бити.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За које јединице сте Ви још чули, осим ове Жућине, да ли сте чули још за неке?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, било је још неких назива јединица, верујте, ја не могу тачно да се сетим, неки Пиварски.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јединица Пиварски?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, још?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа више.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули неки Нишки?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је био појединац, није он никада имао јединицу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте чули неки «бели орлови»?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: «Бели орлови» су били пар, то није било много, то је било горе у делу, каменичком делу горе, то више није припадало Зворнику.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули за неког Гогића из Лознице?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесмо, јесмо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесмо. Они су били при МУП-у.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они били војни полицајци или обични?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, обични полицајци.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под ким су они били?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Под овога Милоша Пантелића.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су под МУП-ом били?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је њих ангажовао, разумете и тако даље.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А МУП под територијалном одбраном, под војском?
ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: По Закону је то тако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По Закону?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, сада, да ли је тако било или није, верујте, ја не знам, али, пазите, МУП је, али МУП је деловао већ од почетка хијерархијски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за тог Репића нешто, сада покојног?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо јесам, а нисам га видео, али сам чуо да је постојао неки, разумете, али нисам га видео никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули први пут за њега?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први пут сам чуо за његово име ово када је почело суђење у Шапцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тек тада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га видели са Жућом када је дошао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можда сам га видео у гомили војске, али ко је Репић, ко није Репић, било је много и са брадама и са косама и свакаквих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је та војска изгледала? Да ли је то била једнообразна униформа, обучена униформа или?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како се ко снашао, верујте, шта је ко имао. Неко је имао СМБ, неко је имао шарену, овако жуту, неко зелену, неко, јер пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви распитивали одакле су ти људи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добровољци и ти?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су их Хрватске, из Србије?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ма, шта ћу се распитивати, нама је било добро дошло да сваки добровољац дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте чули одакле су они дошли, ко су, шта су?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вас занимало?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, видим да је Србин човек дошао да помогне српском народу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа, за мене је било довољно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде да пређемо сада, да пробамо. Хоћемо да правимо паузу? Хоћете паузу?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја бих предложио паузу или већ, не знам како планирате рад, да завршимо за данас, имајући, пре свега у виду.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није проблем.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од двадесет минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Наставља се главни претрес у 13 часова и 46 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, значи, дошли смо до Козлука, па нам укратко реците, ко је ту живео у том Козлуку, како је дошло до тога да се то становништво исели из Босне у Мађарску, или где већ, у Немачку, Аустрију.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре свега, мало сам се већ уморио, замолио бих да још једно двадесет минута радимо и да заиста више не бих могао да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не бисте могли?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете, можда? Ту, да привучете столицу, па да спустите микрофон. Да ли Вам је боље тако?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Неће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Моћи ћете онда мало боље да, само микрофон спустите.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Што се Козлука тиче, Ви добро знате, вероватно сте прочитали у свим изјавама, Козлук је у први мах прихватио лојалност, мир, да се не супротставља и тако даље, предали су оружје, наводно, оно што су предали и имали су, такорећи, сву заштиту, као и сви други грађани општине зворничке. Једино је у Козлуку остала мултиетничка полиција која није, то је била нека мала станица, разумете. Тај несретни председник Месне заједнице је одмах ступио у контакт са Пејом Аркановим, постали су неки пријатељи велики, овај је њега звао «брате», овај је њега «брате» и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Фадил?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Фадил, јесте, «брате Пејо».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви знали Фадила?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како да нисам. Било је «брате Фадиле», «брате Пејо», нон—стоп су се дружили и једне прилике, уствари, два пута, Пејо мене зове: ајмо зове брат Фадил, ајмо доле код њега. Одемо код њега, нормално живи, све лепо, он нама изнесе питу врућу на сред пута. Поједемо питу, једанпут, поједемо питу други пут, разумете, то је било негде, отприлике у априлу, да би негде, немојте ме вући за датум, негде почетком маја, сазнамо да се Козлук, Шепак и Скочић хоће да иселе, да су већ пошли, да су сви већ дошли у Козлук и тако даље. Верујте, нама није било у интересу ни једног момента да ти људи оду. Пејо ме је зовнуо: шта ћемо људи се спаковали, каже Пејо: ја не могу дозволити да ти људи оду. Прво, отићи ће, кобојаги добровољно, а после ће казати да смо их исћерали, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже Пејо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо каже. И онда смо, он је тражио помоћ из Тузле, дошле су хоце из Тузле, дошао је наш владика зворничко-тузлански Василије на скуп.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Качавенда?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Качавенда, да, на тај скуп. Било је ту убеђивања да људи остану својим кућама, нико их не дира, имате мултиетничку полицију, имате телефон, имате струју, имате воду, имате све, дакле, нико вас не узнемирава, нико вас не дира, останите у својим кућама, радите и живите и готово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је рекао Фадил, што хоће да иду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, њихово је било, наводно, плашили се, јер су се водиле близу борбе, преко брда су биле борбе између наших снага и «зелених беретки», муслиманских, муџахедина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На шта мислите, када кажете «наше снаге»?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Територијална одбрана наша, разумете, водила је битке са њиховим, у близини, у суседним селима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо, од Козлука према?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Преко брда, тамо према Витиници. Тамо су биле борбе и они су се препали људи, разумете и хоће да изађу и ми смо их тада сви, и мене су зовнули, ја сам доле дошао, за моју срећу, шта ја знам или за моју несрећу, нисам учествовао у томе збору. Чим сам дошао, један Муслиман се нешто онесвестио ваљда, био је нешто и болестан, шта је било, разумете, пао човек на земљу, неће нико да га води доктору, ја га узмем у своја кола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то причате о том митингу испред џамије?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Испред џамије, јесте. Ја чим сам дошао на тај митинг, узео сам тог човека у своја кола, ја и још два Муслимана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се обраћали на том митингу тим људима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја се на митингу нисам обраћао, зато што сам, када сам се вратио, док сам одвезао човека у болницу, док су га прегледали, упутили у болницу, када сам се вратио, већ је митинг био завршен, ја сам њих срео већ када су излазили из Козлука. Само сам успео да окренем на сред пута и да испустим ова два човека и вратио се назад за њима. Тако да ја нисам учествовао на том митингу, и на митингу нисам ништа говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, значи, било почетком маја?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било почетком маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да би, е сада, они су тада истакли своје потребе, на том митингу. Тражили су да имају лекара, да имају болничка кола, ту стално дежурна, да им се помогне у храни и у одећи, и, шта ја знам, у детерџентима, у средствима и тако даље и све смо им ми то послали и обезбедили, разумете и оставили мултиетничку полицију, све им, дакле, све што су тражили, све су добили. Али, шта се дешавало даље? Козлук је пре рата имао око пет хиљада становника, ту негде. Али, људи се уплашили сигурно и близином ратишта и несигурношћу, полако преко Дрине извлачили се у Србију и одлазили даље. И када је дошао у ситуацију да је можда у Козлуку остало једно трећина становника, они су вероватно и сами увидели да их је мало, да су предали оружје и онда су почели, једноставно, ушао је страх у људе, сигурно, бојали су се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, од чега су се бојали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, бојали су се да неће нека јединица што кажу, доћи, неко ће направити неку глупост и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, да ли је било тих ситуација?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није их нико дирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико их није нападао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нико их није нападао, нико их није дирао, сигурни будите, до тада, али су се ипак људи плашили, разумете. И онда су они вероватно и позвати од стране својих сународника који су већ отишли у иностранство и који су се тамо сместили лепо, разумете, лепо им и фино, рекли, дајте и ви дођите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви то знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, знам, јер Фадил је рекао једне прилике да их је много отишло тамо и да су му се јављали, разумете, да су се сместили и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да се вратимо. Зашто су они разоружани? Што су они морали да предају наоружање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, сви су предали оружје, и Срби и Муслимани у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било Муслимана у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам тачно, ја, верујте, нисам уопште у току, разумете, али сви су, углавном предали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то наредио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Територијална одбрана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Територијална одбрана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Територијална одбрана. Тако да, извините (оптужени се накашљава), тако да једнога дана ме је, у Владу је звао телефоном Пејо Арканов. Каже, молим те да неко дође овде доле, да оде доле у Козлук, звао је брат Фадил, има доле неких проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је после овог сусрета испред џамије?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: После, после, после можда месец, месец и по, не знам тачно, негде око месец и по, после тога. Пошто је ту био Јово Мијатовић, наш посланик и председник општине званични, замолио сам, хајдемо Јово отићи, да видимо шта се доле дешава. Отишли смо доле. Зовнули смо Фадила, Фадил је дошао. Шта је, Фадиле, који су проблеми? Па, ето, знате, читаву ноћ нисмо спавали, неко нам је пуцао изнад кућа, изнад кровова, деца се плаше, плаше се жене, плачу и тако даље, можете ли ви нас заштитити? Знаш шта, Фадиле, ја нисам командант војске, разумете и ја ти не смем гарантовати. Има горе човек који ти то сме гарантовати. Хајдемо код њега, код Пеје. И он је заиста прихватио и дошли смо горе код Пеје у «Алхос» и када смо дошли на врата код Пеје, Пеја је примио њега, нас није примио. Нама је рекао, хајте, ви нам не требате, разумете. Остала су са њим њих двојица. Касније је јављено телефоном, горе у Владу, да је са Фадилом Пејо постигао договор да може да изађе, али овога пута, не траже да иде у Тузлу, као што је тражио први пут, него овога пута, наводно је договорено да иде преко Србије, хоће за иностранство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то Вама каже?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо преноси телефоном на Владу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме у Влади, Вама?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Секретар, неко ми је то пренео, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Вама је неко пренео?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да. И ми смо сутрадан на седници Владе, сутрадан, обавестили Владу да је господин Фадил Бањановић постигао договор са Пејом Аркановим да може да изађе преко Србије и да му се то одобри. И ми смо онда, заиста, донели одлуку да му се одобри да може изаћи са народом, с тим што смо замолили тада начелника штаба и начелника полиције да то припреме, разумете, тај

њихов одлазак да не буде малтретирање и тако даље и тако даље, људи да нормално
изађу, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, ми, ко је то одобрио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада, Влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Влада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да. И тако је заиста и било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву сте одлуку донели?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте донели неку писмену одлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, договор је то био, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Договор?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Договор је био да СУП и штаб ТО омогући миран излазак,
разумете, да им обезбеди превозна средства, да им обезбеди, да их нико не
узнемирава, путеви и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви директно причали са тим Фадилом,
обзиром да, шта је он био тамо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председник Месне заједнице. Ја више са њим нисам
причао од тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, како сте поверовали да неко из, кажете из Владе, Вама
каже да је Пејо звао телефоном, да ли сте били сигурни да они то хоће?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, зато је отишао, за то је задужен командант штаба и
начелник СУП-а да са њим контактирају и да са њим уговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Фадилом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је овластио?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви или Влада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као колектив?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада као колектив договорио је да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да иду Марко Павловић и?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да начелник штаба и начелник полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маринко Василић, да ли он?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ко је тада био, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било? Да ли се сећате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јуни месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ово као што пише у оптужници, крај јуна или?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ту негде, јуни месец, у које доба, не знам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да они иду и да договоре са Фадилом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да контактирају са Фадилом и да са њим договоре све
детаље, када иду, када се могу спремити, шта им треба и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ишли Ви?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни једном?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ни једном нисам ишао. Нисам се више са њим срео. Ја бих
Вас замолио ако је могуће једно двадесетак минута, заиста сам уморан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, нема проблема. Добро, ко је све то припремио, аутобусе, те камионе, људе, спискове, то све, можете ли Ви нешто да нам кажете?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте да нисам у току ко га, ко је задужен, МУП и ТО заједно су координирали, ко је шта радио од њих, ја заиста не знам, мислим, стварно, да ли је то сам МУП, да ли је то сам ТО, да ли су заједно, нисам уопште у току више био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви договарали са неким, са Јовом? Овде у оптужници каже да сте се Ви договарали са Јовом и са Марком да се то све одради?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, Марко није био ту никако, тај дан, са нама када смо ми били у Козлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тај дан?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Него?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него уопште, везано за њихово иселење?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали Ви некада?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, само смо на Влади договорили да МУП и штаб ТО заједно искоординирају, да доле обезбеде то насеље, да људима нормално обезбеде превоз, да их иселе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Јово Мијатовић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, вероватно јесте, на састанку, на састанку је сигурно био, присуствовао састанцима свим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Састанцима Привремене владе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Марко?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Марко исто, начелник присуствовао, сви су присуствовали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, и он је присуствовао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви су присуствовали седницама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту су сазнали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И ту су сазнали да је Фадил договорио са Пејом Аркановим да изађе преко Југославије, односно преко Србије за иностранство. Више није тражио да иде за, тамо за Тузлу. Међутим, све ово што је касније настало, ја морам то Вама мало да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ујутру били да им саопштите да треба да иду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, нисам уопште долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте читали изјаве ових сведока?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Читао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што их је наш судија саслушавао, истражни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Оно је све чиста лаж, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је лаж, хајде да чујемо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да сам ја изјутра дошао доле њима у Козлук то јутро, да сам им саопштио да, не знам, у року од сат времена иселе и тако даље. Апсолутно тај дан нисам био у Козлуку. Шта се ту дешава? Основна је поента ово: господин Фадил Бањановић је, када је изашао са свим народом мирно, дакле, без неких ексцеса, без неких губитака и тако даље, дошао у Аустрију, али Влада Босне и Херцеговине, односно амбасада Босне и Херцеговине је против њега на захтев Алије, односно Сарајева, поднела кривичну пријаву за издају, јер није извршио мобилизацију народа по наређењу Алијином од 04.04. и није се супротставио, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чему, чему?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Новој власти, да кажем тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српској власти?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, није се супротставио, није извршио мобилизацију и они су то означили као издајом, разумете и поднета је против њега пријава и њега је полиција аустријска на основу налога Владе, амбасаде Аустрије ухапсила и спровела у Тузлу и у Тузли је суђено. Не знам тачно колико је, да ли месец-два-три, био је мислим нешто и у затвору, због тога као издајник. Е он сада, да би себе оправдао, пред својом нацијом, и пред народом и пред Државом, ова је прича измишљена сва комплетна. Дакле, сав сценарио ово је он лично измислио, само да би јавно пред камерама саопштио како је он био приморан, како он није имао другог излаза и тако даље, како је морао, како је ушла војска и полиција. Пазите, они тамо као пред сваком кућом је било три или четири војника, хиљаду кућа по три-четири војника то је три хиљаде војника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, други ти Козлучани, како су то доживели, као принудно или као добровољно исељавање, напуштање кућа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви су они били и први пут и други пут, били сретни само да изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А трећи пут?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То није трећи пут, то је био други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26. јуни?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је други пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, исто је било добровољно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сви су они заиста желели, нико се није супротставио, сви су једноставно желели, само да оду и свако би од нас, ево овде колико нас има, желео да са својом децом, са својом женом, са својом породицом изађе жив и здрав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да напусти кућу, имовину, све?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све је мање важно од главе, разумете и од једног детета, не знам кога већ, тако да су они, заиста, врло рационално размислили, врло су, да кажем, разумно поступили, изашли су мирно, нису ништа изгубили, отишли у иностранство, зарадили пара, вратили се у своје куће поново, сада су се сви тамо вратили поново, сви живи и здрави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Козлук?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да и то је нешто најбоље што се могло десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише овде у оптужници да су они морали да потпишу да се одричу своје имовине у корист општине Зворник. Да ли је то тачно?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте, не знам ја о томе ништа, ја ту нисам био и нисам присуствовао и не знам о томе ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Можда је то било, али ја у то нисам сигурно улазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, ко је организовао те камионе, аутобусе, колико је то људи било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде пише број?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте, доле нисам био и не знам ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате како је текла та операција, да су неки рањени, да су за време, да ли сте чули да је било пуцања?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо сам да је неко рањен, али зашто – не знам, вероватно неки приговор или ко зна, можда нека псовка или ко зна шта је било, заиста не знам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, ко је био у пратњи тог конвоја, тих људи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, колико су времена имали да напусте село'

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имали су колико хоће времена, нико их није гонио, слушајте људи, па то је био чист договор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, за припрему, за паковање?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, било је пар дана сигурно, јер, пазите, ако видите ову карту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било ово што пише у оптужници, сат времена?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ма какав сат времена, видите Ви, госпођо, они су заједно отишли, Скочић, госпођо председнице и ви, извињавам се, Скочић и Козлук, а то је разлика неких седам-осам километара од једног места до другог. Ако би неко рекао у року од сат времена, откуд она Скочић да дође за тај сат времена да се спакује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, у списима стоји да су они ту дуго већ били?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: И да ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су из свог места дошли у Козлук.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, сви су се вратили кућама први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да су они дошли, па, када су дошли ти из Скочића опет у Козлук?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је после договорено са Фадилом, Фадил је после са њима договорио, идемо тога и тога дана, дођите раније и тако даље. Дакле, никакве ту није било присиле, никаквог ту није било ограниченог времена, разумете, него то је сада намерно измишљена прича, разумете, да он спасава своју, наводно, патриотизам свој, своју каријеру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са његовим поступком, да ли је он већ осуђен за ту изјаву, да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја мислим, Спасојевић ми је причао, да је он, да је он одржао, да ли месец, два, три затвора у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлежао казну?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Али после се рахабилитовани и после је био заменик министра за избеглице, био је после председник Извршног одбора општине Сапна и тако даље и тако даље, на основу управо те његове изјаве што је сведочио против Милошевића у Хагу, на основу те лажне изјаве његове, да би себе опрао, пред својим властима, пред својим народом и после је имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате информацију, том приликом када су они изашли, тог јуна 26. како пише овде, да ли је 26. било?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пише тако, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате информацију да је неко остао у селу од Муслимана?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато да је неко остао, па да су неки убијени?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули ништа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заиста нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од Срба можда остао, да ли сте чули?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, Срби су се вратили одмах после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А шта је било са том имовином и кућама тих људи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Те имовине и куће су подељене избеглицама које су биле смештене у школском центру, у дворанама, по туђим кућама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када? Када је подељено?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одмах чим су се они иселили, одмах су избеглице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то одлучио да се одмах те куће поделе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Била је Комисија при општини која је вршила доделу разних простора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За смештај?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: За смештај избеглица, разумете и она је одмах извршила пописе, пописе тих стамбених јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се ови уселе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Усели се човек, попише све шта има у кући, човек потпише записник да се привремено уселјава у кућу тога и тога, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато, шта су они смели да понесу са собом од иметка?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могли су да носе све што могу понети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Вам је то познато?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нико им није бранио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам, нисам била тамо?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја не знам, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако знате, ако не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам. Видим тамо да је један изјавио да су носили по две торбе, колико се сећам један сведок је изјавио да су по две торбе носили, сада, колико су те торбе биле, шта је ту било, не знам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са њиховим тракторима, механизацијом, са возилима њиховим?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, јер, пазите, полиција и војска су били задужени да то место обезбеде, разумете. Даље шта је било, верујте, ја заиста не могу знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, ко је обезбедио та возила, значи, аутобусе, камионе, да се ти сви људи транспортују?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали некада са Марком Павловићем, кажете, он је био задужен и овај Маринко Василић?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, само сам Марку једне прилике саопштио да је Фадил када је изашао, да ли Радио Лозници, да ли Радио Београду, не знам ни ја, Суботици, Новом Саду, коме, да је изјавио на радију да је врло задовољан, да је изашао без икаквих проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је Марко причао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је овај рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Тако да, једино то што знам, друго стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви не знате да су то неки људи доживели као принудно иселење?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Козлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није нико, сигурни будите да су сви они тражили и једва жељни само да изађу, разумете, јер биле су страшне борбе између српских и тих муџахединских снага, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега су они хтели да побегну? Да ли Ви знате, ти Козлучани?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Због безбедности само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од тих борби?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су биле борбе? Колико од Козлука?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, можда једно три километра од Козлука, три-четири километра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код ког места?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Витинице и горе Малешиха и не знам, тај део Кисељака, тај део, та линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ишли на тај терен? Да ли Ви знате да су ту биле борбе или сте чули да су биле борбе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам, како не знам да су биле борбе, чујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могло да се дође тамо где су биле борбе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могло је, али морало је да се ризикује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било борби у Козлуку?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У Козлуку никада није било борби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога су се они плашили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Плашили су се да не дође нека, нека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ти што воде борбе да?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су се плашили можда неких паравојски, добровољаца?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чујте, чим се води рат, чим се води битка, чим се пуца, човек покушава да спаси породицу, разумете. Јер, пазите, и Срби су бежали, сви, 90% Срба је, малтене, породица било у Србији, све је отишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте им Ви рекли да иду за Мађарску?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је сам, тај Пејо тако јавио да хоће да иду тамо, да неће да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ко им је то организовао? Да ли сте Ви знали где они иду, где путују, куда ће да иду?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, то је пренешено на седници Владе начелнику СУП-а и команданту територијалне одбране и да то они полако договоре са Фадилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хајде да окренемо. Јесте ли Ви учествовали у том разговору, где ће они да иду, како ће да пређу границу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви имали лично контакт са Црвеним крстом Србије?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је контактирао са тим органима?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како сам прочитао, ја мислим да је командант Марко звао Црвени крст и да је он са њима тамо договорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас шта сте прочитали, него Ви да ли знате? Ви сте тада били у Зворнику?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми нисмо били.

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није ме нико обавештавао о томе, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте се ни занимали где ће да иду ти људи?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чак нисам ни био тај дан у Зворнику, него сам био негде другде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, после да ли сте питали, где иду, где ће да се сместе?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знали смо да су тражили да пређу у Србију, да иду за иностранство. Ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви кажете да је Марко контактирао са Црвеним крстом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, тако сам прочитао тамо у тим изјавама, није ми нико рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У изјавама, овим изјавама сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, не, не питам Вас шта сте читали, него Ви, шта знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је из Фадилове изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је организовао да иду они у Мађарску?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. Да ли знате да су у Козлуку убијени неки људи били?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када се то десило, ја колико знам, у Козлуку није нико страдао, колико сам ја обавештен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви ишли некада у тај штаб тамо, у Козлук, осим тог пута када кажете да сте јели питу?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Само једанпут сам био са Мијатовићем када сам дошао са Мијатовићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Јовом?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: На позив Фадилов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онда смо били и више нисмо били. После су се они иселили и више нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било пре овог дана 26.06. када су се иселили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, било је можда седам-осам дана, тако, седам, осам, десет дана, не знам ни ја тачно. Давно је то било, четрнаеста година је настала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Жућа био са Вама када сте ишли у Козлук?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само ја и Јово смо били тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишао неко са Вама у обезбеђење?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Како сте Ви ишли, у униформи, у цивилу, како?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: У цивилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте носили некада маскирну униформу, ону војну?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесмо, некада смо морали носити, јер нам је Аркан запретио, каже, нисте ви дошли овде у сватове, него је рат, хоћу да вас видим у униформама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда сте Ви облачили?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Морали смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте морали?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хоће да убије човек, туче, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је убио некога?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, није убио, али шамарао је, тукао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тукао је?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па да. Каже, нећу да вас видим у краватама, у униформама, овде је рат, хоћу униформе да носите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада издавали нека наређења Жући, као Ратни штаб, нека писмена, нешто?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? То је било 26. јуна, а 16. јуна има ова одлука за коју Ви кажете да није заживела, о формирању Ратног штаба?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада није заживела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тај Ратни штаб је нешто уопште радио везано за Козлук?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није се никада састао, једноставно се позовемо телефоном, овај начелник из војног одсека каже: знаш шта, тражим толико и толико људи да се мобилише, разумете, одобрити, или назове командант, треба ми толико горива, мазива, разумете, конзерви, хране и тако, да се обезбеди, ништа више, схватате и после смо то износили одмах, на првој седници Владе смо казали, одобрили смо да се набави толико хране, да се толико мобилише или да се толико демобилише у некој фирми радника да заврши неки посао и тако даље. Нико није никада доносио одлуке у вези са борбеним дејствима или нечим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да пређемо сада на ове Дивичане?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је са њима било? Што они кренуше?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако можемо да завршимо, заиста сам уморан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам мислила пошто сте сели, да можемо још мало. Значи не можете више?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте да сам уморан, заиста, па да оставимо то за сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако не можете. Значи, сигурно не можете више ништа?

ОПТ. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, заиста, видите, јер имам ја алергију која ми смета и дисању.

Констатује се да окривљени Грујић изјављује да је јако уморан, да има алергију и да не може више да говори и да одговара на питања, те да моли да се данашњи главни претрес прекине.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Прекида се главни претрес ради одмора.

Исти ће се наставити 29.11.2005. године са почетком у 10 часова.

Довршено у 14 часова и 16 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА